

Hoài Vi

Hạnh Phúc Vô Thường

Trưa nay, Quỳnh hẹn Tôi xuống phố ăn Phở, không biết con nhỏ lại có chuyện gì kể lể với Tôi nữa đây? Từ ngày Tôi và Lam ly dị, Tôi rất ngại gặp Quỳnh, dù hai đứa là bạn thân nhau lâu lắm trước khi Tôi quen Lam, và Quỳnh cũng rất tế nhị, ít khi nào nói chuyện hay nhắc về anh mình với Tôi khi hai đứa gặp nhau. Tôi thì luôn thấy buồn, mỗi khi gặp Quỳnh và gia đình của Lam, dù chuyện tình của Tôi và Lam đã kết thúc cũng hơn bốn năm rồi. Hôm qua Quỳnh gọi hẹn gặp nhau, Tôi muốn từ chối nhưng không có lý do gì chính đáng cả, còn nói dối thì càng không ổn nên Tôi đành chịu. Bây giờ đứng đây đợi Quỳnh, không hiểu sao Tôi hồi hộp quá, còn hơn ngày xưa hẹn với "bô" nữa!

-Ồ, sao Hạ đứng một mình trông buồn vậy... chờ người hả?
Tiếng nói nhỏ từ đằng sau lưng, Tôi quay lại, thấy Thi, Tôi cúi đầu chào, nhưng không trả lời câu hỏi của Thi. Vừa lúc đó thì Quỳnh đi tới, thở hắt ra nói:

-Xin lỗi đến trễ nhé, kẹt xe quá!
Tôi cười, Thi nhìn chúng tôi, hỏi:

-Hai cô đi ăn trưa hử?
Quỳnh nói ngay:

-Anh Thi đi ăn chung nhé?
Thi nhìn Tôi, Tôi lại cúi đầu, thấy Tôi ngần ngại, Thi khuy tay:
-Thôi hai cô đi đi, hôm khác Anh sẽ mời.

Rồi Thi nói nhỏ bên tóc Tôi:

-Nợ này Hạ phải trả đó..

Tôi cười, chào Thi rồi mở cửa bước vào tiệm. Khi ngồi xuống bàn, Quỳnh hỏi Tôi:

-Tao thấy anh Thi có nhiều tiêu chuẩn tốt, lại thương mày như điều đồ, sao không cho người ta và mình cơ hội? Mày sống độc thân hoài không buồn hả?

Tôi cười, không trả lời Quỳnh, Quỳnh cũng im lặng. Hai đứa gọi thức ăn, Tôi dọn đĩa muống cho Quỳnh, Quỳnh nhắc:

-Ngày mai giỗ Mẹ tròn năm, Hạ có về không?

Tôi xoa ly nước trà, buồn buồn:

-Thôi để mình ra viếng mộ Mẹ được rồi.

-Khi còn sống, Mẹ thương Hạ lắm mà, sao không về nhà thấp cho Mẹ một nén hương?

Tôi nhìn Quỳnh:

-Ngày giỗ đã không vui rồi, sự có mặt của mình càng mang thêm không khí nặng nề, có cần thiết vì một nén hương mà để những người sống phải nhìn nhau ghen ngào không? Mẹ chắc chẳng muốn như vậy đâu.

-Mày mặc cảm quá! Chuyện mày và anh Lam chia tay, Bố có vẻ hối hận rồi, Tao nghĩ hoài, không biết mày còn lỗi gì nữa? Nếu chỉ là vì Bố mà mày và anh Lam xa nhau thì thật vô lý và uổng đời quá!

-Mày hẹn tao ra để nói chuyện này hả?

Quỳnh vừa cầm tô phở vừa gật đầu:

-Ừ, vì hôm qua anh Lam gọi tao, nói là đã hủy bỏ chuyện đám cưới của ông rồi.

Tôi ngơ ngác:

-Vậy thì dính lứu gì đến tao? Mấy năm nay, tao sống yên ổn phần tao, đâu

có liên lạc, tới lui làm phiền gì đến anh ấy. Nếu có gặp nhau thì cũng chỉ tình cờ, chào hỏi vài lời, dù sao cũng một thời là vợ chồng đầm ấm.... Tôi nói chưa hết, Quỳnh ngắc lờn Tôi:

-Vì vậy tao biết hai người còn thương nhau mà, phải không?

Tôi không trả lời Quỳnh, vì chính Tôi cũng thường tự hỏi mình câu hỏi này, và câu trả lời thì mơ hồ, không rõ ràng. Có lẽ nỗi đau đã làm chết đi tình Tôi yêu Lam, dù lòng có tiếc thương và đôi khi Tôi thấy nhớ Lam thê thiết, nhưng tim Tôi không cảm nhận được là vì còn yêu hay đang hận mỗi tình dở dang vô lý này?

Tôi ăn hoài mà nuốt không vô một muỗng phở nên bỏ đĩa muỗng xuống, thở dài... Quỳnh xiết tay Tôi:

-Nếu Hạ còn thương anh Lam thì tha thứ, bỏ qua hết đi để làm lại từ đầu, anh Lam thú nhận là còn yêu mày nhiều lắm!

Tôi cuối đầu, nước mắt rơi rớt:

-Không dễ như vậy đâu Quỳnh, tao là người đã bỏ ra đi, vết thương này còn lở loét tùm lum, chữa sao cũng không ổn...

-Ai bảo mày cứ moi móc nó ra chà rửa chi hoài?

Tôi cười:

-Ừ, tao còn đổ cả chai thuốc diệt trùng nữa nhưng nó vẫn không chịu lành!

Nói xong, Tôi đứng dậy trả tiền, Quỳnh kéo Tôi lại, Tôi quơ tay:

-Tuần rồi mới được lên lương, coi như mình ăn mừng vậy!

Hai đứa ra khỏi tiệm, đi chợ loanh quanh rồi chia tay nhau. Quỳnh đã đi ra xe, Tôi vẫn còn đứng lại, chưa biết muốn trở vào sở làm hay về nhà? Quỳnh chạy xe ngang qua, thấy Tôi còn đứng ngẩn ngơ, Quỳnh dừng lại, rú:

-Tới nhà tao chơi đi, thứ Sáu lang thang một mình buồn chết.

Tôi gõ vào kính xe Quỳnh:

-Sao biết tao lang thang một mình? Vợ chồng mày cũng cần hủ hủ mà, về thôi.

Hai đứa cùng cười. Đợi xe Quỳnh khuất rồi, Tôi mới đi.

Chiều nay biển vắng và sóng vỗ thì thào rất nhẹ, không hiểu tại sao Tôi lại ra biển này? Biển mà ngày xưa Tôi và Lam thường lang thang bên nhau, và hôm qua cũng đã ra đây rồi... Tôi đứng nhìn quanh, từng tảng đá, gốc cây khô, cho đến những tên, hình khắc trên đó, mọi thứ đều còn y nguyên, nhưng nay chỉ còn một đứa tới nơi này... Tôi đến chỗ khe đá quen thuộc, nhìn thật lâu những tên, hình mà ngày xưa yêu nhau Lam đã khắc, để nghe mắt mình cay cay... và tim tôi đập nhanh khi thấy một hàng chữ mới, hình như vừa gạch vội vì chiều qua Tôi không thấy trên đá.. "nhớ Em, yêu Em".

Tôi ngược lên nhìn quanh, gọi Lam âm thầm.. Anh vừa đến đây hử Lam?

Sao chúng ta chỉ cứ là lướt qua nhau thôi, lần nào cũng vậy, để lỡ đời nhau hôm nay?

Một thời yêu thương tha thiết, nhất định phải lấy được nhau mới thôi, dù biết là Cha Mẹ không đồng ý, hai đứa vẫn cố chấp và tin tưởng rằng tình yêu chân thành sẽ cảm động được lòng trời, lòng Cha Mẹ, tình yêu chân thật sẽ giúp nhau vượt qua mọi khó khăn, thử thách, sẽ đập đổ được tất cả thành kiến của môn đăng hộ đối.

Chúng tôi bước vào hôn nhân một cách kiên trì, can đảm khiến Bố Mẹ Lam phải miễn cưỡng chấp nhận lễ cưới của chúng tôi vì không muốn mất đi

Lam.

Hai năm đầu, Tôi đem hết tình thương yêu chồng, tình kính mến gia đình chồng ra để sống thật tốt với bốn phận dâu thảo vợ hiền, để thuyết phục, hy vọng và mong được đổi lấy một tình thương của gia đình Lam cho Tôi, và Tôi đã nhận được tình thương của Mẹ và các em Lam một cách nhanh chóng. Chỉ còn Bố Lam, Ông nhất định ôm mãi cái chức phận cao sang "một thời vang bóng" của mình rồi cho rằng Tôi không xứng với con Ông, làm mất mặt giòng họ Ông.

Những năm đầu, Ông chỉ tỏ thái độ bất mãn đó khi chỉ có Tôi và Ông, hay ngay trước mặt Mẹ Lam.

Mẹ Lam thỉnh thoảng lại khóc và năn nỉ Ông giùm cho Tôi, Tôi thì không khóc trước mặt Ông bao giờ, Tôi chỉ đứng im lặng nghe lời Ông cay đắng và sau đó nhẫn nhục, cố gắng thuyết phục Ông bằng tình thương và sự hoà nhã, chịu đựng của Tôi.

Tôi cũng không cho Lam biết điều đau lòng này đang đánh gục Tôi. Mỗi khi quá buồn tủi nên vô ý, Tôi để Lam bắt gặp Tôi ngồi khóc sụt sùi, thì Tôi lại biện hộ đủ chuyện cho Lam yên lòng, nhưng Lam cũng biết được ít nhiều vì Mẹ Lam hay kể lể chuyện với con Bà.

Tôi biết Lam là đứa con rất có hiếu nên Lam đã khổ tâm nhiều về chuyện chúng tôi. Tôi cũng biết, Lam có hối hận khi chọn hôn nhân này. Hối hận vì quá yêu Tôi nên khiến Tôi phải chịu nhiều đau khổ, hối hận vì quá yêu Tôi nên khiến Bố Lam không bao giờ được vui và hài lòng với Lam.

Tình yêu chúng tôi vẫn thấm thiết nên hai đứa luôn bảo nhau là mình sẽ chịu đựng được, sẽ qua được ngày tháng nước mắt này... Nhưng những năm sau thì Bố Lam công khai không chấp nhận Tôi trước mặt mọi người, nhất là khi Ông thấy mọi người đều mến thương Tôi, không còn ai về "phe" của Ông nữa, Ông vẫn dùng bức bình phong "môn đăng hũ đối" củ kỷ để day ngoi

Tôi và làm khổ Lam, thêm vào lý do rất quan trọng đối với Ông nữa để Ông bắt buộc Lam phải ly dị là chúng tôi lấy nhau năm năm rồi mà Tôi vẫn chưa có con, trong khi Lam lại là con trai duy nhất của Ông.

Dù hai, ba bác sĩ có xác nhận với Ông là cả hai đứa tôi không ai có vấn đề gì cả, Ông vẫn không nghe và chấp nhận.

Ngày tháng cứ chìm hoài trong đau khổ mà cả hai đứa không có cách nào để thoát ra hay giải quyết gì được, vì luôn luôn phải về thăm gia đình, phải báo hiếu đền ơn Cha Mẹ, nhất là Mẹ Lam lại hay đau ốm, cần Tôi chăm sóc..

Tôi nhớ mãi ngày Mẹ Lam ở nhà thương về, Bà gọi Tôi lại, nói nhỏ:

-Mẹ muốn con đến chăm sóc thường xuyên cho Mẹ. để Bố thấy được cái tình mà con đối với gia đình này, để Bố chấp nhận con, không còn ngoan cố, vô lý nữa... thì Mẹ chết cũng được vui và yên lòng.

Tôi cầm tay Mẹ Lam, cười buồn:

-Mẹ cứ yên tâm dưỡng sức cho mau khỏe lại, đừng lo nghĩ chuyện gì Mẹ ạ.

Hôm ấy cũng là ngày Tôi ra toà xin đơn ly dị.

Tôi đứng trước toà hơn 3 tiếng đồng hồ, nước mắt tuông rơi, Tôi còn thương Lam nhiều, nhưng sức chịu đựng của chúng tôi đã đến mức cạn tàn, phải gượng cười gượng nói với nhau. Lam lại không chịu về thăm nhà nữa nên trăm dâu trút đổ đầu tằm, Bố Lam không để Tôi yên ổn bao giờ. Tình yêu chúng tôi vẫn còn đó, nhưng lòng hai đứa thật cô đơn. Hai đứa vẫn nằm bên nhau, nhưng da thorn của ngày nào, đã không còn thấy khát khao yêu đương nữa, chỉ còn nghe tiếng thở dài của Lam, tiếng nạt nghẹn của Tôi. Những mệt mỏi rã rời, những buồn đau dồn dập đã làm tắt đi bao nụ cười, lời yêu thương của chúng tôi, đã làm biếng nhát đi sự cố gắng nhẫn nhịn,

cùn mòn ý chí phấn đấu. Nên ly dị, với chúng tôi dù có ích kỉ, nhưng bây giờ là phương pháp giải thoát tốt nhất cho tất cả các vấn đề, cho mọi người được yên ổn.

Tôi mang giấy ly dị về, viết cho Lam một trang thư kèm theo, để trên bàn làm việc của Lam rồi đi ra biển, ngồi nhìn tên Tôi tên Lam quán quít khắc trên đá, khóc cười phận mình, kiếp mò côi nên đời không ưu đãi, thì Tôi lại trở về với cô đơn thôi, trách hờn ai để làm gì đây?

Lam không bằng lòng ly dị, nhưng Tôi nhất quyết ra đi, và Tôi đã rời xa Lam, rời xa mọi người và thành phố thân thương, dọn đến một vùng hẻo lánh xa xôi, sống âm thầm cùng nỗi buồn của mình suốt hai năm. Khi bị thất nghiệp, không tìm được việc làm để tiếp tục cuộc sống, Tôi trở về phố cũ, biết được Lam cũng đã yên ổn với cuộc sống của anh, Tôi thở một hơi thở dài, quyết tâm sống lại đời mình cho thật tốt.

Ngoài giờ đi làm, Tôi hay đến giúp việc cho hội Hope Link và hay gặp Quỳnh ở đó.

Hai đứa gặp lại nhau thì mừng lắm, nhưng cũng ngỡ ngàng nhiều vì cuộc đời đã đổi khác đi quan hệ của Tôi và Quỳnh.

Tôi cũng quen Thi, anh là giám đốc của hội. Thi rất hoạt bát, siêng năng, luôn luôn có sáng kiến mới và mang lại niềm vui cho mọi người chung quanh, dù ai có quạo đến đâu, Thi cũng có thể làm họ cười được. Vì vậy mà Hope Link trong khu vực Thi điều hành, càng ngày càng lớn nhanh, mở rộng, tập nập người đến xin phụ giúp cũng như người xin hội giúp đỡ. Và Tôi cũng cười trở lại nhiều hơn.

Sau một năm làm việc chung thì Thi tỏ tình với Tôi, Tôi không nhận, hay nói đúng hơn, Tôi không dám nhận. Vết thương cũ vẫn chưa lành, Tôi còn nhớ Lam nhiều, nhất là bây giờ người đó Tôi đây, cùng chung nhau một vòm trời, một phố xưa đầy kỷ niệm.

Sau hai năm hơn xa nhau, tình cờ gặp lại trên phố, hai đứa đứng nhìn nhau chết lặng, muốn nói với nhau một lời hỏi thăm mà không sao thốt ra được. Để đêm đêm, Tôi với chiếc bóng cô đơn, khóc thương tại sao tình Tôi và Lam lại ly tan? Tại sao Thi vẫn đứng trước mặt mà Tôi không thể bước tới được?

Rồi một ngày, được tin Lam sắp lấy vợ, lòng Tôi vừa buồn vừa vui, lại ra biển khóc cười một mình. Khóc cho Tôi biết bao giờ mới tìm lại được bình yên? Cười cho Lam đã tìm lại được Hạnh Phúc rồi.

Tôi tìm đến Thi trút cạn tâm tư cuối cùng về một cuộc tình thật sự đã kết thúc, Thi ngồi lắng nghe, có vẻ xúc động lắm. Kể xong. Tôi chùi nước mắt, khẽ cười:

-Bây giờ Hạ bắt buộc phải sống cho mình rồi, dù có muốn hay không, anh Thi nhỉ?

Thi nhìn Tôi rất lâu, rồi nói:

-Đời còn đẹp lắm, hãy sống cho thật ý nghĩa và vui vẻ, có anh ủng hộ Hạ...trăm năm nè!

Tôi lắc đầu:

-Mai một anh cũng phải lấy vợ, còn đâu thì giờ rảnh để lo chuyện người...dưng!

Thi bỗng nắm chặt tay Tôi:

-Nếu...vợ anh chịu...lấy anh!

Nói rồi Thi buông tay Tôi ra, đứng lên, cười vang.

Hai tuần sau Mẹ Lam bất ngờ qua đời, Quỳnh nhắn với Thi, Mẹ muốn Tôi về nhìn Mẹ lần cuối và Quỳnh cũng cần Tôi phụ lo Tang Lễ, giúp Quỳnh nấu nướng.

Tôi bàng hoàng với cái tin buồn đột ngột, Tôi vừa về thăm Mẹ cách đây mấy hôm mà? Chờ hoài không thấy Tôi nói gì, Thi thở dài, lên tiếng:

-Hạ về lại gia đình đi, đừng để hồn Mẹ buồn và Hạ sẽ hối hận sau này. Hạ cứ làm điều đúng, lương tâm đồng ý là được rồi, ngại gì gặp ai, sợ gì tiếng đời vô thường..

Tôi bật khóc, Thi lại gần, hỏi:

-Hạ có cần anh đi theo không? Dù sao anh cũng là bạn của Quỳnh và Hạ mà.

Tôi nhìn Thi, cảm động:

-Cảm ơn Anh, Hạ không sao đâu. Anh muốn đến thăm gia đình Quỳnh thì lúc nào cũng được, tùy ý Anh.

Tôi bước lên thềm nhà thân quen, Bố Lam đứng ngay cửa như đang chờ đợi ai? Tôi mong là không phải chờ Tôi và cũng cầu xin Ông không cho là Tôi về để gây phiền đến hạnh phúc mới của Lam. Tôi hơi run khi lên đến trước mặt Ông. Tôi cúi đầu chào:

-Thưa...Bác..

Ông nhìn Tôi rất nhanh và nói vội:

-Ừ, cảm ơn con đã tới đây, vào nhà đi.

Và rồi Ông bước đi, Tôi chưa kịp phản ứng gì thì Quỳnh chạy ra, hai đứa cùng ôm nhau khóc.

Tôi theo Quỳnh vào nhà, gặp Lam và vợ sắp cưới của Lam, chúng tôi chỉ gật đầu chào nhau rồi việc ai nấy làm, không ai nói với ai điều gì.

Trong mấy ngày Tang Lễ, Tôi tránh Lam vì không muốn có sự hiểu lầm gì hay có cớ gì để người vào ra dị nghị, Tôi không sợ tiếng đời, vì như Thi nói, lương tâm yên ổn là được rồi, Tôi chỉ muốn bớt cho Lam những chuyện phiền phức vô cớ trong lúc lòng buồn đau, bối rối mất Mẹ.

Quỳnh hỏi Tôi có muốn đeo tang cho Mẹ không? Tôi nói với Quỳnh Lam đã có vợ sắp cưới bên cạnh rồi, Tôi không nên làm vậy, Tôi để tang Mẹ trong lòng thì Mẹ cũng sẽ thông cảm và vui. Thi cũng thường đến giúp chúng tôi. Thi rất tế nhị, đứng đắn, nhất là khi đứng bên cạnh Tôi, Thi muốn giữ tiếng cho Tôi, Tôi biết, nên Tôi luôn nhìn Thi cảm ơn. Cả Thi và Tôi, nhiều lần bắt gặp ánh mắt của Lam nhìn Tôi, rất lâu và buồn khiến lòng Tôi se lại, Thi thì chỉ vội quay đi nơi khác, làm như không thấy gì. Đó là lần sau cùng Tôi gặp Lam.

Một năm rồi, Lam vẫn chưa lập gia đình. Đôi lúc Tôi thắc mắc và lo âu, nhưng Tôi không hỏi Quỳnh. Hôm nay Quỳnh báo tin Lam đã hủy bỏ đám cưới, Tôi thấy buồn, không biết đến bao giờ thì hai chúng tôi mới thật sự có cuộc sống bình yên và tìm được một chút hạnh phúc còn lại cho mình. Đời hai đứa đã rẽ ngang rồi, chỉ còn có thể cầu mong cho nhau sớm được bình an, hạnh phúc thôi. Có lúc nào nhớ nhau và thương tiếc thì cũng chỉ là lẽ thường tình, trái tim đã quen nhịp cũ, tình người thì vốn đầy cảm xúc với quá khứ.

Chiều cũng đã tàn rồi, mỗi mặt trời mọc phải trả giá bằng một hoàng hôn. Ngày mai, chắc rồi đời chúng tôi cũng sẽ yên vui.

Tôi về đến sân nhà, thấy Thi đang đứng cầm một giỏ hoa trước cửa. Tôi gật đầu chào Thi:

-Sao Anh đến mà không gọi cho Hạ biết, phải chờ như vậy?

Thi đưa giỏ hoa cho Tôi:

-Của Hạ nè.

Tôi cầm lấy, hỏi Thi:

-Chuyện gì mà Anh lại tặng hoa, khách sáo vậy?

Thi vừa nhăn vừa cười:

-Lương Anh đâu có dư để mua giỏ hoa này tặng Hạ! Anh đi giao đồ cho Mẹ của Sư Ông ở chùa, cách đây con đường, thứ Sáu cũng rảnh, ghé qua Hạ...đòi nợ buổi trưa rồi, người giao hoa tưởng Anh là chủ nhà nên đưa Anh cầm....giùm.

Tôi "Ồ" một tiếng rồi mở cửa vào nhà, Thi còn đứng ở ngoài. Tôi ló đầu ra hỏi Thi:

-Anh có muốn vào chơi không?

Thi ngần ngại:

-Anh không muốn làm phiền Hạ, thôi mình đi ăn nhé? Anh đứng ngoài chờ Hạ...

Tôi mang giỏ hoa đặt lên bàn rồi bước ra theo Thi xuống phố.

Buổi tối Thi chở Tôi về, Thi có vẻ suy tư và ít nói. Chúng tôi chỉ nói với nhau vài chuyện của Hope Link và giấc mơ ra nước ngoài làm việc. Khi đứng trước cửa nhà Tôi, Thi bỗng cầm tay Tôi thật nhẹ và nói:

-Anh yêu Hạ lắm, hãy nhận tình Anh nhé? Hạ đâu nỡ để Anh chờ đến già, rồi theo nhau vào cõi...thiên thu nhỉ?

Tôi không biết nói gì với Thi nên chỉ đứng im lặng. Thi kéo Tôi ngồi xuống

thêm, chỉ lên những ánh sao đêm lấp lánh trên bầu trời mênh mông:

-Hạ thích ngôi sao nào? Anh sẽ hái xuống, soi đèn cho em.

Tôi cảm động, muốn ngã đầu vào vai Thi dựa nương cho thật bình yên tình yêu thương này đến cuối đời nhau, nhưng sao Tôi lại cứ ngồi ngẩn ngơ? Và Tôi khóc, lệ nhỏ xuống tay Thi, nước mắt này có phải là Hạnh Phúc không?

Đêm khuya u buồn, vẫn Tôi với bóng mình in trên vách, cô đơn thở dài. Tôi đọc hoài tám thiệp gửi theo gió hoa: "Hôm nay đi đặt hoa cho Mẹ, Anh muốn gửi một giỏ cho Hạ. Anh rất nhớ Em. Mình có thể gặp nhau không? Lam." Tôi lại khóc, nước mắt này có phải cũng là Hạnh Phúc không? Hạnh Phúc quanh Tôi nhiều quá, nhưng sao chỉ là những Hạnh Phúc vô thường....

Tôi đặt xuống mộ Mẹ Lam một bó hoa Lan trắng. Mẹ bây giờ đã yên vui nghỉ ngơi và thanh thản rồi, nhưng chắc Mẹ vẫn còn dõi trông theo chúng con, tình Mẹ là thế mà, dù sống hay chết, Mẹ vẫn theo bên đời lo cho các con mình. Vậy thì Mẹ ơi, xin soi bình an, vui tươi vào đời của các con Mẹ nhé! Tôi đứng thật lâu, nói với Mẹ thật nhiều rồi chào Mẹ về, Tôi vừa quay qua thì Bố Lam tới. Tôi cúi đầu chào Ông và bước đi, Ông nắm vội lấy cánh tay Tôi, Tôi dừng lại, cúi đầu, Ông nói chậm:

-Con về nhà đi Hạ, Bố đã không đúng rồi, con hãy vì Mẹ mà bỏ quên hết... Tôi ngước lên nhìn Ông, dáng Ông buồn phiền, đôi mắt nhắm nheo, Ông đã già đi rất nhiều. Lòng Tôi đau, nhưng tim Tôi đập nhẹ nhàng. Tôi cầm tay Ông, nói nhỏ:

-Con đâu còn nhớ gì, cảm ơn...Bố. Con xin về..

Nói rồi Tôi buông tay Ông, bước ra xe. Lam đứng trước xe Tôi từ bao giờ, có lẽ Lam đã thấy Tôi và Bố Lam bên mộ Mẹ, mắt Lam đỏ. Tôi cười buồn:

-Anh khỏe không?

Lam gật đầu, chúng tôi nhìn nhau rất vội rồi đứng nhìn trời mông lung, im lặng. Tình yêu bao năm, có lẽ vẫn còn đó, sao lại không có gì để nói với nhau nhỉ? Hay tất cả lời nói bây giờ đều là vô nghĩa và không cần phải nói nữa? Tiếng ồn ào xe cộ, người nói, đánh tan cõi im lặng của chúng tôi, Tôi quay nhìn, gia đình Lam mọi người đã tới. Tôi đến chào mọi người rồi nói nhỏ với Lam:

-Hạ về

Các em Lam theo nhau ra mộ Mẹ, Lam đứng im một lúc rồi bước nhanh theo Tôi, gọi:

-Hạ..

Tôi dừng lại, nhưng không quay nhìn Lam. Lam đến sau lưng Tôi, cầm tay Tôi xiết chặt, giọng Lam dứt, nghẹn:

-Anh...yêu Em...

Tôi muốn quay lại ôm lấy Lam, ôm tình Tôi vào lòng, cho buồn đau bao ngày tiêu tan đi hết để bình yên hạnh phúc trở về tìm nhau.. Nhưng không hiểu vì sao, Tôi cứ đứng yên, bất động. Khi nước mắt Tôi rơi rớt xuống môi mặn, Tôi nói với Lam:

-Hạ về...

Lam vẫn nắm tay Tôi cho đến khi khoảng cách phải rời ra, hai tay buông lơi.

Tôi chạy xe ra khỏi nghĩa trang rồi tách vào lề đường, bước xuống, đến ngòi bên gốc cây, nhìn mây trời bay lơ lửng, mây đang trôi về đâu nhỉ? Cho Tôi theo với! Khúc đời này, Tôi không biết phải rẽ sang hướng nào để đi? Cho Bình Yên nở nụ, Hạnh Phúc đâm trôi. Tôi cũng đã mỏi mệt, hao gầy nhìn bóng mình cô đơn trong nắng, trong đêm. Tôi biết chắc chắn là, đường về nhà Tôi, sẽ có Thi đứng đó, đợi Tôi với nụ cười hiền hòa, với tình yêu thiết

tha. Và khi Tôi ra biển, thì sẽ có Lam ngồi chờ, với ánh mắt long lanh, với tình xưa đầm ấm. Sao ông trời lại trở trêu, để Tôi phải đứng ở ngã ba đường tình này? Tôi bắt buộc phải chọn một con đường mà đi sao?

Có lẽ, Tôi sẽ rẽ ngang đường đi của riêng Tôi, Tôi sẽ theo Hội Hồng Thập Tự ra nước ngoài, đường dẫn Tôi một ngày về đến Quê Hương, đường không có đau khổ, chia xa và yêu thương sẽ trọn vẹn, tuyệt vời. Thi và Lam, cả hai đều mãi mãi ở bên cạnh Tôi, Tôi sẽ vẫn thấy được Thi và Lam mỗi ngày, vui vẻ bình yên trong tim, trong vạn mối Tình Chung, Tình Người Nhân Ái tươi màu.

Hoài-Vi

Hoài Vi

Lời Tình Viết Vội

Tháng Tư,

Sao mưa u hoài và cứ đổ xuống, từng cơn ướt lạnh. Mỗi ngày qua đi trong nhạt nhoà. Nhạt nhoà niềm thương nhớ và nỗi buồn cứ muốn ngấm nhấm, rồi lại có đôi khi ước có thể quên mau, chuyện một Quê Hương, một tình yêu, tình Người.. mà tôi quá thiết tha.

Đường freeway hôm nay, dài hun hút, như cơn mưa cả ngày vẫn chưa dứt. Xe chạy qua phố buồn, có nhiều những cao ốc nguy nga, tráng lệ, cửa hàng sang trọng, đường xá đẹp vui.. nhưng, sao tôi chỉ thấy có những giàn bí bầu giăng ngang, trái xanh bông vàng nở tươi, thông xuống giàn tre. Mái tranh nghèo, đong đưa nhịp võng, tiếng ai ù ơ ru con ngủ giấc ngoan hiền. Bóng dáng con trâu gặm cỏ đầu làng, đàn trẻ thơ trên đê vui chơi thả diều, chiếc gáo dừa bên lu và ngum nước mưa mát ngọt, từng giọt nhỏ vào hồn tôi.. Ô, thì ra là những giọt mưa đang tạt vào cửa kiếng xe, mở nửa, chảy xuống môi khô.. tôi vẫn còn đang ở nơi Xứ người, xa xôi..

Quê Hương ơi!

"Chiều chiều ra đứng ngõ sau

Trông về Quê Mẹ, ruột đau chín chiều" (ca dao)

Tháng Tư,

Mưa tầm tã như hôm nào hai đứa chia tay. Anh đang ở đâu trong đất trời rộng? Lời hứa sẽ đưa một người về lại Quê xưa, bây giờ Anh còn nhớ chăng? Đã qua bao tháng Tư sinh nhật rồi, tôi vẫn ngồi đây, đợi chờ, nhớ thương, hụt hẫng. Tình chẳng một phút giây nào nguôi quên, dù chưa một lần được tay cầm, môi hôn. Yêu nhau khi cùng ngồi đọc chung những trang Sử Việt thăng trầm buồn vui, ngạo nghễ. Lời thì thâm tình yêu, mỗi đêm, để hai hồn buồn quyện lấy nhau, thật chặt, hoà với tiếng mưa rơi tích tách xuống thêm nhà, vẫn là..

"Quê hương ơi! Bóng đa ôm đàn em bé

Nắng trưa im lìm trong lá

Những con trâu lành trên đồi

Nằm mộng gì? Chờ nghe tôi thổi khúc sáo chơi vui..

*Quê hương ơi! Tóc sương mẹ già yêu dấu
Tiếng ru nổi niềm thơ ấu
Cánh tay êm tựa mái đầu
Ôi bóng hình, từ bao lâu còn ghi mãi sắc màu!"*
(Tĩnh Hoài Hương, Phạm Duy)

Tiếng hát đó, bây giờ về đâu? Tôi vẫn sống trên nát tan mình, tháng ngày, còn xa khuất Quê Hương và mắt Anh. Chỉ một lần nói thôi, "Anh yêu Em", cũng đủ ru tôi một đời, say nồng hạnh phúc, buồn. Thôi, không còn có Anh nữa, để đưa tôi về.. đường về Quê Hương, chỉ mình tôi bước. Đời chia muôn nhánh rồi, và ta đã lạc mất nhau. Nhưng tôi tin rằng, tình Quê Hương không bao giờ chia cách trong đôi trái tim ta, khi nhớ thương nhau, đứt ruột, ta vẫn có thể tìm về nơi đó, khóc cười ngu ngơ. Hôm nay,
*"Anh ơi! Cho dù Anh trở về Quê Hương,
hoặc còn tha phương xin Anh còn giữ vẹn câu thề,
dù gió mưa về vẫn một lòng yêu mến Quê..
Ngày mai ta xa nhau rồi,
nhưng tin trong đời Anh sẽ còn gặp tôi,
Quê cũ mừng vui.."*
(Xin Anh Giữ Trọn Tình Quê, Duy Khánh)

Tôi sẽ về và đợi Anh, nơi dòng sông Quê Nội, bên những nhánh Lục Bình
tim tím trôi bèo bọt trên sông nước.. như đời mình, như cuộc tình.

"Chờ ai, cho đôi môi khô, cho tình héo úa
Chờ ai, bàn tay nào run, bàn chân mòn mỏi

.....

Chờ đến bao giờ, đến bao giờ, được trông thấy nhau

.....

Bao năm rồi đôi mắt già nua,
trắng phau mái đầu, còn thương nhớ nhau."

(Mãi Chờ Ai, Huỳnh Nhật Tân)

Tháng Tư,

Mưa buồn nhỏ giọt long lanh. Như đôi mắt Em, một lần nhìn tôi, nơi cửa
chợ đông người, để từ đó, đời tôi có thêm những mưa giông đổ vào lòng, rét
lạnh, xót xa. Tôi muốn ôm Em, thật chặt, muốn ru Em ngủ, hết một kiếp
người, trên bình yên hạnh phúc, mà cả Em và Tôi đều thèm khát, ước ao.
Em bé Việt Nam ơi! Tôi và Em cùng chung thân phận. Mồ côi Tình Người
và thiếu mất một mái ấm gia đình để về. Mỗi ngày, Em lê lét qua từng con
đường, phố chợ, tìm xin một miếng cơm lót dạ, một nơi nương náu qua đêm,
khi cơn mưa đổ vội. Còn tôi, nơi Xứ Người, bao năm, tôi "lang thang giữa
đời quạnh hiu quá, đâu cũng sống nhưng không đâu là nhà.." (Anh Bằng)
Nhớ thương và thèm lắm Em ơi, (cũng như Em đó) một nơi gọi là "nhà", để
về.

Tôi rồi, tôi đứng dưới mưa, nghĩ về Em..

"Trong đêm một bàn chân bước

Bé xiu lang thang trên đường

Ánh mắt buồn mệt nhoài của Em

Em rất buồn vì Em không biết đi, đi về đâu?

Cuộc sống mưu sinh chỉ làm Em qua cơn đói từng ngày

Vì Em không Cha, vì Em đã mất Mẹ

Thương đau vẫn là đau thương.

*Em mơ một vì sao sáng
Dẫn lối Em trên đường đời
Dẫu biết rằng chỉ là giấc mơ
Đã lâu rồi Em đã không... không có Tình Thương.
Nhìn thấy ai ai cũng đều vui bên Mẹ Cha
Giọt lệ Em tuôn rơi hoà tan với nỗi buồn
Bước đi trong chiều mưa
Hãy lau khô cuộc đời Em
Bằng Tình Thương lòng nhân ái của con người
Và hãy lau khô giọt nước mắt trong lòng Em
Bằng tất cả trái tim con người Việt Nam. "*
(Đứa Bé, Minh Khang)

Tôi nhớ Em lắm.
Vâng, tôi sẽ về, tìm Em và lau khô những dòng nước mắt của Em. Lau khô
cả vết thương rỉ máu của tôi nữa. Tôi và Em sẽ nương nấu nhau, mà sống,
mà thương yêu, cuộc đời này, Quê Hương của mình, bằng tất cả trái tim con
người Việt Nam.

*Em chờ tôi nhé, mai này tôi về.
Và cơn mưa đêm nay, cũng sẽ ráo tạnh.
Vì tôi hằng cầu xin, đã lâu lắm rồi..
"Đời cũng cần những ngày mưa, nhưng..
Thượng Đế ơi, đời con mưa quá nữa,
Dột nát lắm rồi, Người ban nắng cho thôi" (Nguyễn Chí Thiện)*

Tháng Tư,

Chẳng lẽ, tháng Tư chỉ có những ngày mưa u hoài, rồi mãi chẳng ngừng thôi sao?

Không,

sẽ có tháng Tư, nắng thật vàng tươi, ấm áp, rực rỡ cả một Tình Người Yêu Thương.

Đó là Tháng Tư ta về lại Quê Cha Đất Tổ.

"Có ai về tới làng trong

Nhấn người xa Xứ liệu trông đường về

Mãi danh lợi, bỏ Quê Quán Tổ

Đất nước Người, dù Có như Không" (ca dao)

Ngày mưa tháng Tư, trên đường công tác hôm nay.

Hoài Vi

Hoài Vi

Mùa Xuân Yêu Thương

"Ước gì giờ này nhạc đang du dương trong bài tình Xuân, bên này nằm nghe Quê Hương bên kia pháo nổ tung bùng.. Chan hoà nhạc lòng lả lơi, mơ người về từ muôn lối, suối tuông lệ mừng, vòng tay thân yêu ôm trọn mùa Xuân.."

Bài hát "Thư Xuân Hải Ngoại" nghe bùi ngùi làm sao!

Mấy hôm nay đi chợ, chợ nào cũng thấy chung bán đồ Tết, chợ Mỹ, chợ Việt, chợ Tàu, chợ Nhật...trông thật đẹp mắt và vui. Tôi về mở lịch ra xem, mới biết là Tết sắp đến rồi. Lại thêm một cái Tết Tha Hương, "bên này nằm nghe Quê Hương bên kia pháo nổ tung bùng." Mặc dù bây giờ thời cuộc đã khác và đường về Quê Nhà cũng không có gì khó khăn, trở ngại, chỉ cần thu xếp ổn thỏa công việc làm, gia đình và có đủ tiền là mình có thể về Quê ăn Tết thôi.. Nhưng sao đã qua nhiều cái Tết rồi mà Tôi vẫn chưa về, vẫn còn đi lang thang ở đây, nhìn ngắm những cánh hoa vàng, hoa đào, những con chim lượn bay về tổ ấm, để thấy lòng nao nao, buồn mênh mông.. Rồi thì Tôi cũng đi mua đồ về gói bánh Chung, làm dưa món, mứt, đủ thứ.. cũng trang hoàng nhà đầy hoa đào, hoa vàng, mở nhạc Xuân vui và ngồi...khóc rưng rưng.

Thật sự là "Tôi nhớ Quê Hương con đường Thê Hệ, Tôi sợ Tôi già ở cõi phương xa" (Đinh Tuấn) lắm.

Mùa Xuân về, mang theo biết bao nhiêu là niềm tin, hy vọng cho một năm mới tốt đẹp hơn. Xuân nở rộ cho đời muôn sắc hoa tươi thắm, rực rỡ.. vậy thì Tôi cứ ngồi ủ rũ ở một góc, khóc lóc nhớ thương Quê, Người thì có ích lợi gì đây? Đời vẫn đẹp vẫn tươi kia mà. Chi bằng Tôi đi đến những nơi không có mùa Xuân, không còn tiếng pháo nổ vui ngày Tết trong lòng, trong đời nữa.. mang đến đó một chút nắng ấm, một vài cành hoa, một ít nụ cười của tình người dành cho nhau, thì có phải là đời đáng sống và ý nghĩa hơn nhiều không?

Vừa mở cửa bước vào viện Dưỡng Lão, một ông già Mỹ ngồi trên chiếc xe lăn, tay cầm hai cánh hoa Tulip đỏ, nhìn Tôi cười tươi:

-Chúc Mừng Tết Việt Nam An! Tặng An Tulip đỏ để lấy hên nè, năm con Cọp đỏ!

Tôi cảm động, cầm tay Ông:

-Cảm ơn Ông lắm nhé, lúc nào cũng nhớ đến Tôi. Tôi có mang vào bánh mứt Việt Nam, Ông có muốn ăn không?

Ông gật đầu:

-Muốn chứ, nếu y tá cho Tôi ăn.

Tôi cười:

-Ông đừng lo, Tôi có xin phép rồi, miễn là Ông hứa sau khi ăn, uống thuốc đầy đủ là không sao.

-Vậy thì vào phòng ăn thôi, ông bà "ngoại" của An cũng đang chờ An tới đó, họ nói hôm nay thế nào An cũng đến thăm.

Tôi đẩy xe lăn Ông Mike đi về phía phòng ăn, tiếng cười nói của chúng tôi vang dội quanh hành lang dài vắng vẻ của ngày thứ Tư. Vào đến phòng ăn, Tôi thấy Bác Hai và cụ Đệ đang ngồi đánh...bài tứ sắc, mặt nhìn có vẻ nghiêm trang lắm nên Tôi không dám lên tiếng. Ông Mike gọi to:

-Mr. & Ms. Việt Nam! Cháu của ông bà đến nè.

Bác Hai ngược nhìn, thấy Tôi bác quơ tay lia lịa:

-Con lại đây phụ Bác với, mắt Bác tèm nhem, nhìn hoài không biết con này là con gì..

Tôi đến đứng bên Bác, chưa kịp hỏi gì thì cụ Đệ bỏ bài xuống và nói:

-Thôi nghỉ chơi đi bà, bà có người giúp đỡ thì Tôi thua chắc rồi, đánh làm chi cho tốn thì giờ của cháu An.

Tôi ngồi xuống, quay quần bên chiếc bàn nhỏ cùng với bác Hai, cụ Đệ, ông

Mike. Tôi mở những gói bánh mứt ra mời:

-Mời các Cụ xơi một chút cho vui, Tết đến rồi đây ạ.

Bác Hai nhìn Tôi cười:

-Tết nhứt gì cô ơi, cho thêm buồn!

Tôi ôm cánh tay Bác:

-Bác đang cười đấy mà! Bác thường nhắc cháu ngày nào còn cười được là ngày Xuân của đời mình. Mình ăn mừng ngày Xuân hôm nay Bác nhé!

Nói rồi, Tôi đi lấy đĩa muông, cắt bánh mời các Cụ ăn. Có bảy, tám người Ngoại Quốc ngồi quanh phòng, Tôi cũng mời họ đến ngồi ăn với chúng tôi cho vui. Thế là phòng ăn vang lên tiếng cười nói rộn ràng. Cụ Đệ kể chuyện Tết Quê Hương cho mọi người nghe, Cụ kể bằng tiếng...Việt, thỉnh thoảng chêm vào vài câu tiếng Mỹ, Tôi vừa thông dịch vừa đi mời bánh mứt.. Một cô y tá bung vào hai bình trà nóng, tươi cười bảo Tôi:

-Phải có trà kèm theo mấy món này đúng không?

Tôi gật đầu:

-Cảm ơn chị.

Cô y tá cũng ngồi lại với chúng tôi nhâm nhi trà bánh, chia xẽ với nhau một chút tình người yêu thương trong một ngày Xuân lạnh.

Mỗi khi vào đây, Tôi đều thấy vui, thấy mọi mệt mỏi, ưu phiền của mình tan đi đâu hết, thấy cuộc đời thật đáng thương, đáng sống. Dù có những ngày quanh viện này chỉ là nỗi buồn, tiếng khóc, tiếng rên, tiếng kêu cấp cứu... những cảnh đau lòng, đứt ruột. Nhưng Tôi rất ít khi nào nghe được tiếng oán than, trách móc của ai. Hầu như những người phải đến đây, hay "bị" đưa đến đây, đều đã chấp nhận số phận của mình, và họ sống can đảm, chịu

đứng trước thực tế phủ phàng với những nụ cười lẫn lộn cùng nước mắt vừa buồn vừa vui, trong đó có cả nước mắt và tiếng cười của Tôi. Mà hình như Tôi khóc nhiều hơn họ, còn họ thì cười nhiều hơn Tôi. Họ luôn nói là Tôi mang đến cho họ niềm vui và an ủi, nhưng Tôi thì nghĩ ngược lại, họ là niềm vui, an ủi của Tôi trong cuộc sống nhiều nhương, vô thường này. Nên cứ vài ngày hay một tuần, Tôi về thăm Mẹ rồi thì đến đây, hoặc ngược lại, đôi khi ở cả buổi, có lúc cũng ghé vào cười nói vài lời rồi chạy vội ra đời buong chải mưu sinh.

Tôi đến đây lần đầu chắc đã là 6, 7 năm gì rồi, đi với bạn Tôi đến thăm Ông Nội của cô ta. Cả một năm đầu, chưa bước hẳn vào Viện, Tôi đã rung rung nước mắt, vì những cảnh đời cô đơn, quạnh hiu, dở khóc dở cười ở đây luôn làm Tôi đứt ruột. Những bàn tay tật nguyên, già nua, run rẩy bên mâm cơm của mình, cố gắng gắp một miếng thức ăn bỏ vào miệng thật khó khăn, nhai nuốt không trôi. Có người thì phải đứt cho ăn, gắp người làm việc tốt, tâm nhân hiền lành, thương người thì họ từ tốn, kiên nhẫn đứt từng miếng cơm với tiếng nói cười vỗ về dễ thương. Gặp người làm việc lạnh lùng, vô tình thì đứt một miếng ăn thật là ghen ngạo, rơi lệ, và lắm lúc Tôi dần lòng không được, phải đến xin họ cho Tôi đứt giùm. Hình ảnh cô đơn, buồn bã của ai đó ngồi co ro, ủ rũ ở một góc bàn, một hành lang, công viên, khắp nơi trong viện Dưỡng Lão này, không người thăm hỏi, chuyện trò hay mang tặng một nụ cười..

Cuộc đời họ mỗi buổi, như chìm dần vào bóng tối ngày dài, đêm đen, ôi sao thật là tội nghiệp, thương quá! Rồi có những buổi tối, đi trong hành lang vắng, nghe tiếng kêu giúp nhiều lần mà không thấy ai trả lời, Tôi cũng "làm gan" bước vào, đôi khi người già nua, bệnh tật mỗi mệc đó chỉ cần uống một miếng nước, rót đồ không nhặt lên được, đau đớn thể xác cần thuốc.. hầu hết

chỉ là những chuyện nhỏ nhặt, không đáng, nhưng luôn mang đến cho người nhận và người giúp những nụ cười rất ấm lòng. Tôi đến thăm nơi này thời gian cũng khá lâu rồi, những người làm việc ở đây hầu hết ai cũng biết Tôi nên họ cũng dễ dãi, ít khi "cảnh cáo" Tôi về chuyện gì. Có lúc chuyện của bác Hai và cụ Đệ, không liên lạc được với người nhà để giải quyết, họ gọi Tôi vào, thường thì Tôi vào để trấn an tinh thần bác Hai hay cụ Đệ, còn những chuyện khác Tôi cũng như mọi người, kiên nhẫn đợi chờ bác sĩ hay người nhà đến. Buồn nhất là khi đi ngang qua một căn phòng quen thuộc, nhìn vào thấy trống không, trên giường mềm gối xếp lại thẳng nấp.. Tôi biết là chủ nhân phòng này đã ra đi, không bao giờ còn trở lại nữa, chỉ còn tiếng cười tiếng nói của họ vang vọng ở đâu đó quanh những bức tường sơn trắng, lạnh tanh.

Bác Hai vào đây cũng khoảng ba năm rồi, tuổi Bác 75 nhưng trông Bác lụm khụm, yếu ớt. Bác có năm người con, nhưng Bác bảo với Tôi là Bác mang nhiều bệnh nên không muốn con cái phải lo lắng chăm sóc cho Bác, vì Bác mà gia đình thêm gánh nặng, cực nhọc, ai cũng phải bươn chải lo đi làm, đi ăn để ổn định cuộc sống của mình, nên Bác quyết chí vào đây ở, tuy có buồn vì cô đơn (và thèm thức ăn Việt Nam) nhưng tâm trí Bác bình an, không ray rứt chuyện gì. Đúng là người Mẹ Việt Nam, ở thời đại, hoàn cảnh nào, cũng luôn luôn nghĩ đến gia đình trước nhất và hy sinh, quên bản thân mình. Tình của Bác nhắc Tôi nhớ Mẹ Tôi lắm. Tôi hay kể chuyện Mẹ Tôi cho Bác nghe, và Bác thì thích kể chuyện về các con cháu của Bác mà Tôi chưa gặp bao giờ, chỉ biết qua lời của Bác và qua điện thoại một vài lần. thỉnh thoảng Tôi mang thức ăn Việt Nam vào cho Bác và cụ Đệ dùng, Bác rất thích ăn cháo, nhất là món cháo cá. Còn cụ Đệ thì thích ăn cơm với một vài miếng thịt mặn, có chút xương để cụ "gặm" thì cụ ăn ngon lành lắm, dù rằng

Cụ rụng gân hết rồi, cũng may là Cụ không bị bệnh cao máu. Cụ Đệ đã 81 nhưng trông Cụ còn khỏe, Cụ chỉ bị bệnh đãng trí, tuy không nặng lắm, thỉnh thoảng Cụ mới quên thôi, nhưng người nhà của Cụ không muốn để Cụ ở một mình nên gọi Cụ vào đây để có người trông nom. Cụ chỉ có một người con và 3 người cháu, hình như cũng ở gần đây? Vài tuần thì Tôi thấy con, cháu Cụ vào thăm. Cụ rất dễ tính và thích nói chuyện, dù tiếng Mỹ của Cụ không khá lắm, lại hay pha tiếng Việt vào, nhưng ai cũng mến Cụ và thích ngồi nghe Cụ nói chuyện, nhất là trong viện Dưỡng Lão, đa số là cựu Quân Nhân, nên họ với Cụ lúc nào cũng có đề tài để thao thao bất tuyệt. Tôi thường hỏi Cụ về lịch sử và chiến tranh Việt Nam, Cụ kể rất say sưa và Tôi thì học hỏi được rất nhiều. Cụ vào đây trước bác Hai một năm, từ ngày có bác Hai, Cụ và bác Hai thường "cặp kè" với nhau đi đây đó quanh viện, nhờ vậy mà Cụ và bác Hai cũng đỡ thấy buồn, cô đơn, lại tha hồ nói tiếng Việt.

Ông Mike là cựu Chiến Binh, Ông tham gia vào trận chiến Việt Nam khá lâu, sau mùa Hè đỏ lửa, "Anh trở về trên đôi nạng gỗ, Anh trở về bại Tướng cụt chân" (PD) Ông vào đây đã 6 năm, sau khi vợ Ông qua đời. Lần đầu tiên gặp Ông, Tôi đã thấy quý mến Ông lắm, vì Ông luôn nở nụ cười thật tươi, dù cả trong ngày Ông lên cơn đau nhất. Lần đầu nói chuyện với Ông, được biết Ông có đến Việt Nam và để lại nơi đó một tấm lòng thương Dân, mến Nước cùng một phần thân thể của mình, Tôi ngồi nhìn Ông khóc rung rung, lời Cảm Ơn Ông Tôi phải nghẹn đi mấy lần mới thốt ra được. Ông không bao giờ oán trách hay tức giận về cuộc đời tàn phế của mình ở tuổi còn thanh xuân, tươi trẻ, nhất là khi phải hy sinh cho một đất nước không phải là của Ông. Tôi thường nghe Ông kể về những con người Việt Nam hiền lành, chất phát, những thôn xóm ruộng đồng bát ngát tình Quê, tình Người mà Ông đã gặp và đi qua dọc theo đường dài chiến tranh cam go.

Ông nói về Việt Nam như một "kỳ tích", tay Ông vuốt nhẹ lên phần còn lại của chiếc chân cụt, gật gật đầu:

-Tự Do nào cũng phải trả giá cao mới có được, giữ được.. Tôi rất hân hạnh được góp một chút xương máu của mình vào đó. Cảm tạ Thượng Đế còn cho Tôi sống để làm chứng nhân!

Chiến tranh Việt Nam kết thúc trong sâu thẳm, dù đúng hay sai, nhưng đối với Ông này, có bao giờ chúng ta có thể đền đáp hết được cho Ông Mike và biết bao người đã hy sinh cho hai chữ "Tự Do" mà mình đang thừa hưởng nhỉ? Đây cũng là một trong những lý do thúc đẩy Tôi bước vào các cơ quan thiện nguyện, làm việc không ngừng. Vì có ai trong đời này có thể sống còn mà không hay ít nhất một lần, mang ơn, chịu ơn một người hay nhiều người nào đó, mà phần lớn là ta không có dịp trực tiếp để trả ơn lại cho họ, và có lẽ, họ cũng không cần ta đền trả gì.. nhưng với Tôi, những ân tình này Tôi rất trân trọng ghi nhớ và mong có thể đền đáp lại qua ai đó. Trong viện Dưỡng Lão này, nhiều cựu Chiến Binh lắm, Tôi luôn ngưỡng mộ và vinh danh Ông của họ, mỗi lần vào đây, họ là người Tôi tìm kiếm trước nhất.

Ông Mike rất thích ăn khô mực, nhưng vì Ông có nhiều bệnh nên Tôi ít dám mang vào cho Ông nhâm nhi, khi nào bác sĩ cho phép thì Tôi mới mua tặng Ông một gói và mắt Ông hôm đó mở to, sáng như Trăng rằm, miệng Ông cười thật tươi.. và hạnh phúc Tôi, đôi khi chỉ cần một gói khô mực là đã có rồi! Hạnh phúc nơi Viện này, thật là quá đơn sơ, cón con, nhưng lúc nào cũng vẫn thiếu, thiếu tình người vì người, mang lại, cho đi.

Mọi người chúng tôi chậm rãi, vui vẻ ăn bánh mứt, chuyện trò và chúc nhau

một năm mới tốt đẹp hơn, bình an hơn. Bầu không khí ấm áp tình thương cho nhau làm tan đi cái lạnh rét buốt bên ngoài, cái lạnh tái tê trong lòng Tôi khi nhớ Tết Quê Hương, trong lòng Bác Hai, Cụ Đệ khi nhớ Tết bên Gia Đình xum vầy. Dù băng giá, tuyết rơi phủ đầy quanh đây hay trong Tôi, mùa Xuân vẫn về, khắp nơi nơi.. Tôi phải đứng dậy, theo mùa Xuân, mang yêu thương mà hôm nay Tôi còn có được, bước vào đời không ngừng nghỉ.

Tôi đi với nhóm bạn Saint Vincent De Paul xuống phố, tặng thuốc men, mền và áo ấm cho những người sống cảnh "mền trời chiếu đất" trên các vĩ hệ nhà thờ, đời du mục vất vưởng không đâu là bến đỗ. Nhóm của họ có chừng hơn một trăm người, nam lẫn nữ, trên mười tám tuổi. Họ được các nhà thờ bảo trợ, cho mượn sân đất, vĩ hệ, bãi đậu xe để cắm lều chông, nên được gọi là Tent City. Mỗi nhà thờ lo chương trình này khoảng ba tháng thì đổi qua nhà thờ khác. Ban ngày thì họ tản lạc đi mọi nơi, đi tìm việc làm hay làm việc gì đó mà họ được mướn nhưng không ổn định giờ giấc, có người cũng đi học hay đi rong cho hết ngày. Các hội từ thiện, nhà thờ, những chợ và cả hàng xóm, láng giềng hay những người đọc về chương trình này trên báo chí, coi trên TV..v.v.. chung quanh thành phố thường cung cấp, chia sẻ thức ăn và những đồ vật cần thiết cho họ sống qua ngày và cũng giúp họ gia nhập trở vào xã hội, ổn định lại cuộc sống. Ban đêm họ nằm co ro trong chiếc sleeping bag bạc màu, không đủ mền để đắp thêm, dước túp lều mỏng manh lung lay trước gió, hàn nhiệt vào mùa Đông thường dưới không độ, thật là tội nghiệp, đáng thương cho những kẻ không nhà. Có hôm Tôi mang đồ đến tặng, Tôi thấy họ đang xúm xít ngồi ăn các lon soup lạnh, những miếng bánh mì khô, cứng, như ăn một bữa tiệc vui vẻ với các món cao lương mỹ vị, họ nuốt nhai một cách chậm rãi, trang trọng, cười nói vang vang. Họ hình như bình tâm và thản nhiên trước những khốn khổ, chẳng đòi hỏi, oán trách gì

Thượng Đế, người, đời.

Còn chúng ta mỗi ngày, sao thường hay có những tiếng thở dài, những lời phiến trách vu vơ, và dửng như ít khi bằng lòng với những gì mình có, còn có. Mỗi lần đến đây, thường nhắc Tôi nhớ bài hát "Hãy Nhìn Xuống Chân" của Lê Hữu Hà, từng lời từng chữ như bài học thật hay.

*"Hãy nhìn xuống chân biết bao nhiêu người khốn cùng
Sống đời tối tăm như loài giun
Hãy nhìn xuống chân biết bao nhiêu người ngã gục
Chết để chúng ta thêm lợi danh
Hãy nhìn xuống chân để thấy thương người thua mình
Vẫn gượng sống vui trong niềm tin
Hãy nhìn xuống chân để lắng nghe nổi bất bình
Muốn gào thét nhưng phải lặng thinh
Hãy đừng ngẩng lên để thấy bao điều thấp hèn,
Bao điều chua cay và đáng ghét
Hãy đừng ngẩng lên để mua thêm sự chán chường
Hãy đừng ngẩng lên để còn Thương
Hãy nhìn xuống chân kiếp nhân sinh một nắm mồi
Tiếc gì chút hư danh người ơi..."*

Chúng tôi mang đồ vào trong lều trại, chia nhau những nụ cười, những lời thăm hỏi vui vẻ kèm theo mỗi chiếc mền, chiếc áo ấm. Họ cũng biết đang Tết Nguyên Đán nên cũng chúc mừng năm mới cho Tôi, những lời chúc thật cảm động. Mùa Xuân năm nay thật đẹp quá, nở rộ sắc màu trên môi họ, trong lòng Tôi, dù ở dưới một cảnh đời thảm thương!

Những người sống ở đây, đến từ khắp nơi, trong mọi thành phần trong xã hội. Người thì việc làm không vững chắc, luôn bị thất nghiệp, không đủ tiền trả tiền nhà nên dọn ra đường ở. Có người vợ chồng bao năm đầm ấm, bất chợt đưa nhau ra toà ly dị, chán ngán thể thái nhân tình, bỏ đi ..bụi đời .

Người thì một thời làm tay anh chị, giang hồ khét tiếng, ngựa chứng chạy hoang rả rời muốn dừng lại, quay về thì đã không còn đường trở về đâu nữa, có người học rất cao, nhưng rồi chẳng biết vì lý do gì, lại chọn kiếp sống lang thang này, và cũng có người suốt cuộc đời chỉ nghiện ngập, hút sách, bê tha lêu lổng, không nên thân nên người gì cả. Họ sống với nhau tương đối cũng rất hoà nhã, họ thường xuyên dời đổi chỗ ở, người đến kẻ đi. Đây cũng là một bước đi mới của Tôi, Tôi tham gia vào chương trình này chỉ khoảng một năm nay thôi. Thường thì nơi nào có những người trẻ, Tôi vẫn thích tìm đến họ chuyện trò, chia sẻ. Tôi rất tiếc và muốn tìm hiểu tại sao họ lại bỏ cả một thời tuổi trẻ đẹp tươi, tương lai đầy hy vọng của mình vào những góc vĩ hệ này, hay làm con thiêu thân trong các ánh đèn ở đâu đó? Tuổi trẻ của Tôi cũng nhiều nông nổi và lầm lỡ, nhưng nếu muốn làm lại cuộc đời thì cuộc đời cũng dễ dãi bao dung, tha thứ và cho mình nhiều cơ hội lắm, chỉ cần mình mang một bầu quyết tâm và trái tim yêu người yêu cuộc sống là mình có thể bắt đầu lại được, gần như là tất cả mà.

Tôi đứng chuyện trò với một Chú mới đến xin tạm trú, Chú đã thất nghiệp gần hai năm rồi, bây giờ đang đi làm bán thời gian, bữa có bữa không, ai kêu thì làm. Chú nói phải ở lang thang như vậy nửa năm vài tháng nữa thì Chú mới có đủ tiền mướn chỗ ở và hy vọng có được việc làm ổn định. Chú cầm ổ bánh mì thịt Tôi tặng ăn một cách ngon lành lắm, giọng Chú vui vẻ:

-Chúc mừng năm mới cô, mọi sự như ý nhé, nhất là có thật nhiều yêu thương trong cuộc sống để chia với những người xấu số như chúng tôi! Cảm ơn ổ bánh mì ngon tuyệt mấy mươi năm rồi Tôi mới được ăn lại. Dù Tết dương lịch đã qua, Tôi cũng cười với Chú và nói:

-Cháu cũng chúc Chú sớm tìm được việc làm và ổn định lại cuộc sống, tìm được con của Chú nữa!

Chú gật gật đầu:

-Tình trạng kinh tế khó khăn chung mà, mình chỉ cố gắng hết sức mình thôi, còn tới đâu thì hay tới đó! Tôi cũng đã quen với gian khổ và kiếp sống không nhà..

Tôi hỏi Chú:

-Chú là cựu Quân Nhân ạ?

Chú cười:

-Đúng vậy! Gia đình Tôi ba đời, ba cuộc chiến lịch sử oai hùng, còn chúng tôi thì vô danh nhưng rất hãnh diện được tham gia. Cô là người Việt Nam?

Tôi gật đầu:

-Dạ vâng.

Chú nhìn xa xăm:

-Tôi đến đó vào những năm cuối cùng của Sài Gòn, là một trong những người Mỹ sau cùng rời Việt Nam, bạn thân của Tôi, cho đến nay, vẫn nằm trong danh sách POW, không thấy người thấy xác đâu cả.

Không hiểu sao, cứ mỗi lần gặp một người cựu Quân Nhân hay một Chiến Binh, Tôi đều rất xúc động. Mắt Tôi cay, lòng Tôi thất lại và nói trong tiếng nấc nghẹn:

-Rất Cảm Ơn Chú và bạn của Chú nữa, đã chiến đấu cho Việt Nam Tự Do.. Cháu không bao giờ quên Ơn này.

Chú lắc đầu:

-Rất tiếc cô phải mất Quê Hương trong cuộc chiến bỏ ngang đó!

Chúng tôi đứng lặng thinh một lúc lâu, mỗi người mang một nỗi niềm và hồi tưởng xa xăm. Nước mắt Tôi bất chợt tuông trào, ông Chú ngó sang với nét mặt buồn buồn.. Tôi chùi vội mắt mình, nói nhỏ:

-Xin lỗi Chú..

Chú xua tay, cười nhẹ. Chúng tôi lại im lặng, đứng nhìn hàng cây anh đào trong sân rực tươi nụ mới. Tôi thầm cầu xin cho Quê Mẹ mỗi mùa Xuân về thì Đất Nước Thái Bình, Hạnh Phúc thắm tươi thêm, đời người ấm no, yên lành hơn nhiều nữa. Và cho người Chú mới quen này, cuộc đời còn lại thật bình an, thoải vui, không còn những tháng ngày bấp bênh, khổ nhọc nữa.

-Chào chị An, chúc mừng năm mới chị!

Một tiếng vang đằng sau, Tôi quay sang, gặp một em trai mà lần trước đến thăm Tôi đã có dịp chuyện trò rất nhiều. Tôi cười:

-Chào Mark, Em khỏe không?

Em đưa ra một mảnh giấy và khoe với Tôi:

-Em được trường nhận cho đi học rồi, lại có việc làm mới nữa, họ mới báo cho Em nè!

Tôi vỗ nhẹ lên vai Em:

-Chúc mừng Em nhé! Vậy là Em không còn đến đây nữa, tương lai sẽ rộn tươi như hàng hoa đào kia kia, phải không?

Vừa nói Tôi vừa chỉ lên những hàng cây đào trong sân, mọi người quanh Em cũng chạy đến chúc mừng Em, chúng tôi cùng cười và chia nhau niềm vui mới trong ngày đầu năm này. Em Mark mất cha từ thuở nhỏ, Mẹ Em cũng không lo gì cho Em, cuộc sống của bà thường hay nổi loạn nên bộ xã hội bắt

Em đi từ khi Em mới 8 tuổi. Em sống và lớn lên với những gia đình xa lạ, cũng không ổn định, nên Em bỏ đi "bụi đời", tình cờ Em gặp một người cảnh sát đi tuần trong khu vực Em đang lầy lắt, có lòng thương xót, đã dẫn Em đến nhà thờ xin giúp đỡ, Em thoát ra khỏi cảnh đời tối tăm từ khi Em gia nhập nhóm Tent City này, nhờ vào tình nhân ái của một nhóm người trong nhà thờ, quyết tâm giúp Em làm lại cuộc đời. Đời lúc nào cũng vẫn tươi và vẫn đáng sống, chỉ có mình là không thấy vui, không muốn sống thôi. Và đôi khi, ta chỉ cần cho đi một chút tình thương xót, một chút lòng nhân ái, ta có thể cứu hay thay đổi được cuộc đời xấu số của ai đó, mang lại cho họ mùa Xuân tươi thắm biết bao mà họ tưởng đã mất hoặc không thể còn có nữa.

Tình Yêu Thương, vốn là "cho không biếu không" mà, tình thương được Thượng Đế đựng trong một cái bọc rất "kỳ diệu" như trong truyện cổ tích và cho ta mang vào đời, càng lấy ra sai, cho thì "nó" càng thêm lên nhiều nữa, kiến lòng mình thấy vui sướng và hạnh phúc. Dù có những lần mình cũng bị lường gạt, lợi dụng và bán đứng một cách trắng trợn, thê thảm lắm.. nhưng có hề gì, tình Yêu Thương vẫn luôn trong sáng và vẫn còn thật đầy trong bọc khi lòng ta trong sáng và không bị lay động bởi những thế thái thường tình, bụi trần vướng bận.

Mùa Xuân này thật vui, cây vẫn đơm hoa kết trái rục rở dù tiết trời rất lạnh. Quanh đời vẫn còn đầy yêu thương tình người, dù trái tim, đôi lúc rất mệt mỏi và thất nhịp. Có một câu nói là "Love makes the World turn", đúng vậy! Tình Yêu Thương là sức sống, sức mạnh để trái đất này có thể quay đều mãi. Để mỗi sớm mai thức dậy, cho ta thêm một cơ hội, một hy vọng, một tin yêu nữa. Là một sự khởi đầu mới, làm lại đời mình, đời người, xây dựng lại Quê Hương, cho tốt đẹp hơn. Trái đất quay đều trong yêu thương,

để mỗi sáng ta nhìn được mặt trời mọc, mỗi chiều lặn ngắm được hoàng hôn buông xuống, trong đêm đen ta thấy được ánh trăng tỏ, ngôi sao sáng ngời, và cuộc sống thật là đáng sống quá, người người quanh ta thật là đáng yêu đáng quý biết dường bao và Quê Hương, "Quê Hương là chùm Khế ngọt, cho ta trèo hái mỗi ngày, Quê Hương nếu ai không nhớ, sẽ không lớn nổi thành người".(Đỗ Trung Quân) Một ngày nào đó, nếu không còn tình Yêu Thương trong con người nữa, thì trái đất này chắc chắn sẽ ngừng quay, và ta cũng sẽ khô héo, chết dần mòn trong cuộc đời rất vô vị, không còn hương sắc, ý nghĩa gì nữa.

Cảm Ơn Thượng Đế và Người, đã cho Tôi rất nhiều mùa Xuân Yêu Thương trong cuộc sống này, đặc biệt là mùa Xuân năm nay, những cây trái Tình Người quanh Tôi càng nở rộ rở, xanh tươi hơn. Tôi sẽ mang mùa Xuân này, đi mãi vào Đời.

Mùa Xuân Canh Dần.

Hoài Vi

Hoài Vi

Những Mảnh Đời Tàn Vội

Sáng nay, khi đến nhà thờ học khóa huấn luyện để trở thành nhân viên của các cơ quan Bác Ái, Từ Thiện. Tình cờ, Tôi gặp người lãnh đạo Nhóm "Bác Ái Trại Tù" (Prison Ministry). Sau khi biết Tôi là người Việt Nam, Bà ta có ý muốn mời Tôi tham gia vào nhóm của Bà. Tôi ngần ngại, bâng khuâng, vì hai tiếng "Trại Tù" nghe buồn bã, sợ sệt làm sao ấy, Tôi lại là phụ nữ, những chỗ đó có thích hợp cho Tôi đến không? Thấy Tôi có vẻ ưu tư, Bà cười:

-Đừng sợ, không sao đâu. Nếu muốn thì An cứ đi thử một lần với Tôi xem sao? Trong đó có mấy người Việt Nam, rất cô đơn và...dễ thương, họ chắc sẽ vui mừng lắm nếu gặp được người cùng Xứ của mình vào thăm.

Tôi nhìn Bà ta, vẫn với ánh mắt bâng khuâng:

-Cho Tôi thời gian suy nghĩ và...cầu nguyện nhé?

Bà ta vui vẻ vỗ vai Tôi:

-Dĩ nhiên, với bản tính hiền lành và hay lo cho người của An thì đi đến đâu cũng sẽ thích hợp cả. Tôi sẽ chờ tin vui của An.

Tôi cúi đầu nói nhỏ:

-Cảm Ơn Bà quá khen và tin tưởng, Tôi chỉ là một người tầm thường, vô dụng thôi..

Và chúng tôi chia tay nhau.

Tôi về nhà suy nghĩ hoài về công tác mới mở ra này. Đi thăm các người Tù. Những phim ảnh Tôi thấy trên TV, những nhà Tù Tôi đã đi ngang qua, trên thực tế, có đáng sợ như những gì mà Tôi đã biết không? Còn những Tù nhân, họ là người như thế nào nhỉ? Họ vào Tù là vì phạm pháp, cướp của, giết người. Chúng ta có cần và có nên thương xót họ, lấy lòng nhân ái mà đối với họ không? Làm người thật là quá khó, và trong những hoàn cảnh

như vậy, thì mình có cần phải lên án, xét đoán nhau chẳng? Chương trình "Bác Ái Trại Tù" đặt ra, có ý nghĩa, lợi ích, tác dụng gì không? Có thay đổi được bộ mặt của Xã Hội, và có quá muộn màng để thay đổi tâm, tính, cuộc đời của những Tù nhân? Đời họ đã uá tàn rồi. Hay khi đã mang tình Bác Ái đi chia xẻ thì không còn ranh giới nào để phân biệt đúng, sai, kết quả thế nào, ra sao? Và những người Việt Nam cùng Quê Hương với Tôi trong Tù buồn nữa, nghe nói là có người còn rất trẻ, tại sao họ lại để cuộc đời mình tàn vùi ở nơi đó? Và Tôi, Tôi có thể làm được gì cho họ, mang lại gì cho họ? Tôi chỉ có một trái tim nhỏ bé, tuy cru mang tình người nồng nhiệt, nhưng nó cũng chỉ là một hạt cát trong sa mạc mênh mông, trong biển đời quá rộng lớn.. thì sẽ được gì đây?

Từ khi vừa chào đời, Tôi đã mang cùng thân phận với Quê Hương, đầy tan tóc và buồn đau. Nhưng Tôi biết, trong muôn ngàn người bất hạnh, không may, Tôi không phải là người đau khổ nhất. Vì vậy mà Tôi vẫn cứ hết sức, cố gắng từng ngày... *"Ta như cậu bé mồ côi, cố vui cuộc sống nhỏ nhoi, cố quên ngày tháng lẻ loi để lớn..(Trâm Tử Thiên)"*. Và Tôi đã được lớn lên, nhờ vào biết bao Tình Thương của những người chung quanh. Qua những tấm lòng vàng đó mà Tôi học được Tình Bác Ái, Bao Dung, sự Hy Sinh, Nhân Nhịn, và Tình Thương thì luôn luôn cần phải cho đi, cho đi mãi, để nó có thể chấp cánh bay cao, toả chiếu muôn ánh hào quang Hạnh Phúc vào đời, vào lòng người, đến tận hang cùng ngõ hẻm, xuống mọi tầng, lớp người trong Xã Hội... và hy vọng một ngày nào đó, Yêu Thương sẽ đủ, để chiếu sáng thành cầu vồng ngũ sắc, giăng ngang qua một Thế Giới Hòa Bình.

Và có phải, tất cả đều cần được bắt đầu từ mỗi một chúng ta không? Nếu là như vậy, thì hôm nay Tôi còn băng khuâng, ngần ngại gì nữa mà không

bước đến, bước vào một nơi đang cần Tình Người độ lượng cho những lầm
lở, bao dung cho sự điên rồ, nhất thời nào đó. Dù không phải vào Tù, Tôi
cũng đã từng có những ngày tháng, giây phút sống lầm lỗi như vậy mà! Và
Đời, Người cũng đã Độ, Từ, tha thứ cho Tôi, để hôm nay Tôi còn có cơ hội
sống tốt hơn, chọn cho mình cho đời một niềm vui, như Trịnh Công Sơn đã
nhắc nhở ân cần trong ca khúc của Ông:

(Mỗi ngày tôi chọn một niềm vui

Chọn những bông hoa và những nụ cười

.....

Mỗi ngày tôi chọn đường mình đi

Đường đến anh em đường đến bạn bè

.....

Mỗi ngày tôi chọn một niềm vui

Cùng với anh em tìm đến mọi người

.....

Và như thế tôi sống vui từng ngày

Và như thế tôi đến trong cuộc đời

Đã yêu cuộc đời này bằng trái tim của tôi

Mỗi ngày tôi chọn ngồi thật yên

Nhìn rõ Quê Hương, ngồi nghĩ lại mình

Tôi chợt biết rằng vì sao tôi sống

Vì Đất Nước cần một trái Tim!

Ca Khúc Mỗi Ngày Tôi Chọn Một Niềm Vui, TCS)

Hôm nay, Tôi chọn đường mình đi, đường đi đến Trại Tù!

Khi xe đậu vào bãi dành riêng cho nhân viên thiện nguyện, Tôi mở cửa xe bước ra, đứng lặng nhìn khu Trại Tù rộng lớn, cao, kín, bí bưng.. Tôi bất chợt bối rối và lo lắng trong lòng. Bà Kay hình như rất hiểu tâm lý của người lần đầu tiên đến đây, Bà vỗ nhẹ lên vai Tôi, cười:

-Minh vào thôi, bảo đảm khi trở ra An sẽ không còn "hồi hộp" nữa và sẽ rất hài lòng về quyết định hôm nay của mình.

Tôi theo Bà Kay bước vào dãy hành lang vắng vẻ, đến bàn làm thủ tục "nhập trại". Những người canh sát gác cửa trông rất "ngầu" khiến Tôi rụt rè khi cúi đầu chào, họ vui vẻ hỏi chuyện với Tôi và nhắc nhở những qui luật cần biết khi vào Tù. Chúng tôi phải đi qua 4 cánh cửa sắt mở đóng cẩn thận, chặt chẽ mới chính thức vào trong trại. Mỗi tiếng vang ầm khi cánh cửa đóng lại sau lưng khiến lòng Tôi se thắt thêm, và mắt Tôi cay xé khi nhìn thấy hai dãy hành lang dài hun hút với những song sắt khít chặt nhau, cùng những bóng người đứng ngồi nhô nhút.. Bà Kay biết Tôi đang xúc động lắm nên Bà dừng lại, đứng nhìn Tôi lặng lẽ vài phút rồi nói:

-Minh xuống lầu nhé.

Tôi hít một hơi thở dài, mạnh vào lòng ngực, theo Bà Kay xuống lầu, đi ngang qua sân vận động vắng hoe. Buổi chiều mùa Đông lạnh, không có một bóng ai bên ngoài, mọi vật trông buồn bã và xót xa, như những vòng kẽm gai giăng chắn chịt chung quanh. Chúng tôi đến khu nhà nguyện nằm giữa sân trại. Căn phòng khá rộng, trang trí như khung cảnh nhà thờ, có cung thánh, nhiều dãy ghế, chỗ quỳ cầu nguyện riêng với một tượng Đức Mẹ Fatima, trông ấm cúng và làm lắng dịu tâm hồn lại rất nhiều. Nơi đây, mỗi thứ Sáu, các tù nhân có thể tụ tập lại với những người từ các cơ quan thiện nguyện như chúng tôi đến thăm, cùng nhau đọc kinh, cầu nguyện, dâng lễ và

chia sẻ những tâm tình vui buồn với nhau trong khoảng 2 tiếng rưỡi đồng hồ. Tôi hồi hộp quá nên chỉ đứng lặng thinh bên các bạn đồng hội, họ cười nói vui vẻ như đang ở trong mái gia đình hạnh phúc.

Bỗng cánh cửa mở rộng, nhiều người bước vào, họ đều có mang một tấm "thẻ bài" trên áo nên Tôi biết họ là những người tù. Bà Kay dẫn Tôi ra đứng gần cửa và giới thiệu Tôi với họ. Chúng tôi chào nhau, lời chào và ánh mắt ngại ngùng trao vội từng người đi qua. Mắt Tôi lại cay cay khi có hai người đàn ông trong dáng dấp Quê Hương quên thuộc lại gần, bà Kay cười rất tươi, giới thiệu với Tôi:

-Đây An, hai người này là Việt Nam mà Tôi rất quý mến, thường nói với bạn. Anh này tên Bình..

Bà chỉ vào người thiếu niên có gương mặt khắc khổ, già dặn.

-Còn anh này tên Vinh.

Bà kéo người thanh niên đứng bên cạnh lại gần, dáng anh ta trông rất thư sinh. Bà Kay lại cười, nụ cười lớn và tươi hơn khi quay sang nói với hai anh:

-Còn đây là An, cùng hội của chúng tôi, lần đầu tiên đến thăm. Cô ta cũng là người Việt Nam, hy vọng các anh chị sẽ có một tình người cảm thông, vui vẻ hơn là với chúng tôi..

Mắt hai anh mở khá to khi nhìn Tôi, Tôi cúi đầu chào bằng tiếng Việt:

-Chào hai anh..

Hai nụ cười buồn nở trên gương mặt xúc động:

-Chào chị.

-Cảm ơn chị đã chọn công tác vào đây thăm chúng tôi.

Tôi "dạ" nhỏ rồi theo bà Kay và hai anh Việt Nam đi tìm chỗ ngồi.

Những cõi lòng xa lạ, ngại ngần dần mở ra, Tôi không dám hỏi gì nhiều, chỉ ngồi lắng nghe những tâm tư trĩu nặng, trải dài của các tù nhân chung quanh, mà số đông là các thanh niên còn rất trẻ, có người vào nơi này khi tuổi chỉ 15, 17 vì một lúc nhất thời nông nổi, không suy nghĩ.. để tuổi trẻ xanh tươi bỗng héo úa trong trại giam, mảnh đời tàn vội, không tình nào nương náu. Ôi! Buồn làm sao. Buồn đổ vào tim Tôi, vào ánh mắt của họ khi họ kể lể tâm tình cho Tôi nghe. Trong suốt buổi thăm viếng lần đầu, xúc động nhiều trong Tôi là khi đối diện, chuyện trò với hai anh Việt Nam. Nhưng ấn tượng sâu đậm nhất thì là hình ảnh của một thanh niên người Ý. Tuổi của em chỉ ngoài hai mươi, dáng cao ráo, khuôn mặt thông minh, mắt em thật sáng. Em hát hay và biết dùng nhiều loại đàn. Khi ngồi bên em, nghe em kể chuyện đời mình với đôi mắt buồn, bàn tay run run.. nhưng trên môi em lúc nào cũng nở nụ cười, như bằng lòng, chấp nhận trả cái giá quá đắt này cho hành động nông nổi của mình lúc tuổi đời còn quá trẻ. Lòng Tôi khóc nức, nghẹn ngào trào dâng trong cuốn họng. Tôi phải xiết chặt hai bàn tay mình vào nhau để "gồng", không khóc thành tiếng. Em nói với Tôi em vào đây khi 15 tuổi! Em rất ân hận đã tự hủy đi đời tuổi trẻ và tương lai tốt đẹp của mình, cũng như phụ tình Cha Mẹ sinh em vào đời. Nhưng em tin là không quá muộn màng cho một người với lòng hối lỗi chân thành, tha thiết mong được bù đắp lầm lỗi của mình. Thành tâm của em đã thể hiện qua cung cách, việc làm mà mọi người chung quanh đều công nhận em là một nhân tài, một người hiền lương, lễ độ, thương và sống hết lòng với anh em. Em nói chuyện cho Tôi nghe nhiều lắm, và khi em nhận ra Tôi sắp khóc thành tiếng rồi thì em cười, vỗ nhẹ lên bàn tay lạnh của Tôi và nói:

-Chị đừng buồn, đừng lo cho em, nếu có thể làm gì cho em thì xin chị cầu nguyện cho em thôi. Khi mình muốn sống tốt thì ở đâu cũng có cơ hội sống

tốt được, ở đâu cũng cần người có lòng tốt cả. Em hy vọng với sự cố gắng làm lại cuộc đời của em và tình thương của mọi người chung quanh ủng hộ, em sẽ được giảm án, ra tù sớm, còn thấy được một chút tương lai trong sáng, cuộc đời em không phải tàn uá ở đây.

Tôi nhìn em, nói trong nấc nghẹn:

-Em là một người rất tốt, cố gắng lên em nhé! Chị sẽ cầu nguyện và mong chúc em sớm tìm lại được những gì em đã mất.

Em lại cười, đôi mắt nhìn xa xăm:

-Mười lăm, hai mươi năm nữa...em cũng khoảng bốn mươi thôi, chắc cũng không muộn màng lắm đâu chị nhỉ?

Tôi gật đầu:

-Ừ, đúng vậy! Vẫn chưa qua nửa đời người, Em vẫn còn trẻ mà!

Hai chúng tôi cùng cười.

Tiếng gọi thông báo đã hết giờ thăm viếng vang lên, Tôi bỗng chợt thấy luyến tiếc thời gian sao qua vội quá. Mọi người đứng dậy, nhô nháo, ồn ào nói lời chia tay, tạm biệt nhau. Anh Bình và Vinh (Tôi gọi tên vì Vinh nhỏ tuổi hơn Tôi.) theo Tôi ra cửa, anh Bình nhìn Tôi nói vội:

-Cảm ơn chị đến thăm, hy vọng sẽ gặp lại chị.

Vinh cười, nụ cười trông sao rất buồn:

-Hôm nay chị đến, em và anh Bình vui và an ủi lắm! Ở trong này không có người đến thăm, lại không có ai nói tiếng Việt với chúng em ngoài mấy bạn tù Việt Nam với nhau.

Tôi cúi đầu chào:

-Cảm ơn hai anh cũng đã cho Tôi một ngày vui. Chúc hai anh một tuần lễ mới Bình An.

Trên đường trở ra xe, bà Kay thở một hơi thở mạnh, nhưng nhẹ nhõm, hỏi Tôi:

-Sao An, Cô thấy thế nào? Chương trình này không phải là vô ích, vô dụng chứ?

Tôi cười:

-Không đâu! Nhưng chắc những người ghi danh vào nhà nguyện với mình họ đã có quyết tâm "bỏ ác theo thiện" rồi nhỉ? Tôi thấy ai cũng...hiền cả, lại có vẻ rất ưu tư và hy vọng về tương lai của họ.. không giống kẻ..cướp của, giết người..

-Có lẽ vậy. Người Á Đông của bạn có câu gì mà "một năm trồng cây, mười năm trồng người". Tôi mở ra chương trình này với mong mỏi mỗi lần vào thăm, mình chỉ cần mang tình thương và hy vọng đến được cho một người thôi, cho họ niềm tin họ đã được thứ tha, họ có thể làm lại cuộc đời, dù đời họ rất mong manh và ngắn ngủi, thì Tôi vui lắm và nghĩ là mình đã thành công rồi. Trong này có hơn hai ngàn người, nhưng không sao! Thế hệ này, tiếp nối thế hệ kia, núi cũng có thể lở mà! Người bạo tàn nhất, trước một tình thương chân thành và kiên cường, thế nào rồi họ cũng có ngày chịu...thua mình và mỉm cười thôi. Cảm ơn An nhé, đã bằng lòng theo Tôi vào Tù. Tôi biết là An làm việc với nhiều hội lắm, nhưng Tôi vẫn hy vọng là An sẽ dành thì giờ gia nhập nhóm của Tôi.

Tôi nhìn bà Kay, cảm động:

-Cảm Ơn Bà đã cho Tôi cơ hội quý báu này, việc làm và suy nghĩ của Bà thật là quá nhân từ, vĩ đại. Thú thật, trước khi vào đây, Tôi nghĩ là việc làm này chắc không ảnh hưởng gì, giúp ích lợi được gì cho những người tù đã mang bản án lâu năm, không có ngày trở ra. Xin lỗi, có lẽ Tôi đã nghĩ sai rồi? Nếu sắp xếp được thì giờ, Tôi sẽ cố gắng theo Bà học tập.

Bà Kay cười thông cảm. Chúng tôi vào xe, buổi tối mùa Đông tiết trời rất lạnh, nhưng trong lòng vài người, tối này, chắc thấy ấm áp một chút vì có thêm được một niềm vui, một người bạn? Riêng Tôi, lòng Tôi bây giờ ấm lắm, ấm một Tình Người.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Tôi gia nhập nhóm "Bác Ái Trại Tù" cũng đã 4 năm rồi. Tôi không biết Tôi có mang lại được gì tốt hơn, vui hơn không trong đời của những người Tù mà Tôi đã tiếp xúc? Nhưng từ họ, Tôi học được rất nhiều bài học Yêu Thương cảm động, Tôi biết quý trọng Tự Do và cuộc sống mỗi ngày của mình hơn, ít "cần nắn" hoặc không còn oán than, trách móc mỗi khi gặp chuyện không vừa ý, không vui, dễ dàng chấp nhận, tha thứ lầm lỗi của chính mình hơn, bỏ qua rất nhanh hay không còn để ý đến những sai sót của người khác nữa và bằng lòng với những gì mình đang có.

Bước chân vào Tù của Tôi bây giờ nhẹ nhàng hơn, lòng cũng thật an lành và hạnh phúc. Dù có những ngày rất buồn, những chia xa bất ngờ khi Tôi không còn cơ hội gặp lại những bạn Tù thân quen nữa, họ đã chuyển trại đi nơi khác mà ít khi nào được biết trước để từ giã nhau. Em thanh niên người Ý là người đầu tiên Tôi quen phải rời trại. Buổi chia tay đó, nguyên một nhà nguyện buồn rủ, khóc rung rung. Em như là một tấm gương sáng cho mọi người soi bóng mình, em đi rồi là mất mát và nhiều bóng người hụt hẫng, không biết tìm đâu điểm tựa để sống hy vọng và can đảm hơn. Và Tôi, bây giờ có nhớ về em, thì chỉ còn kêu tên em trong lời cầu nguyện. Giọng nói, tiếng cười của em Tôi đâu còn được nghe nữa, giờ chỉ còn âm vang trong lòng Tôi.

Người chuyển trại tiếp theo là Bác Sáu. Tôi gặp và quen Bác chỉ được vài lần. Hình ảnh của Bác luôn làm đau lòng Tôi. Tuổi của Bác đã hơn 70 rồi, bất ngờ lại phải vào Tù. Ngày đầu tiên gặp Bác, tim Tôi nhói đau, lòng Tôi se thắt lại, nước mắt Tôi cứ như muốn trào dâng. Dáng Bác già nua, trông hiền lành, tóc Bác bạc gần hết và đôi mắt nhắm nheo muộn phiến. Bác ít nói ít cười, còn Tôi thì lời hỏi thăm nào cũng gần như muốn ghen ngào, không thành tiếng. Tôi thì dễ xúc động, và có lẽ Bác cũng hay tủi thân lắm, nên Tôi và Bác ít nói chuyện với nhau, Tôi thường chỉ đứng lặng lẽ bên Bác, nghe tiếng thở dài đứt ruột của Bác trút vào không gian im lìm.

Anh Bình cho Tôi biết là Bác Sáu chỉ mới vào đây vài tháng thôi, Bác nói được ít tiếng Mỹ, hay buồn tủi khóc hoài. Bác lại già rồi, làm sao có thể chịu đựng được những ngày tháng nghiệt ngã trong Tù? Nên có vài lần Bác tự tử mà không xong... mấy anh em Việt Nam trong tù thương cảm, chăm sóc Bác Sáu lắm.

Ôi! Sao đời người lại có thể thương tâm đến thế này khi tuổi đã bóng xế chiều tà? Bác chuyển trại chẳng biết trước nên Tôi không được từ giả Bác, lòng Tôi luôn thấy buồn khi vào trại, luôn thấy đôi mắt già nua đơm nước của Bác nhìn quanh quẩn đâu đó. Lời kinh nào Tôi cũng nhớ đến Bác và cầu xin cho Bác được Bình An, dù Bác còn sống hay đã ra đi...

Và cuộc đời cứ xoay vần, khi quen được vài người mới thì một, hai bạn cũ lại chuyển đi. Lúc đầu Tôi bối rối và ngơ ngác lắm mỗi khi biết người bạn Tù Tôi quen đã không còn trong trại nữa. Nhưng rồi Tôi cũng phải quen để chấp nhận những định luật của tạo hoá. Và Tôi cũng ân cần, thiết tha hơn với mọi người mỗi khi vào thăm trại, vì có ai biết được đâu lần tới khi trở vào, ai còn ai mất nữa? Niềm vui được thấy nơi đây thì quá ít, còn nỗi buồn thì mênh mông. Những mảnh đời thật là mỏng manh ở trong chốn này, và

tàn vội, một cách bất ngờ, thương đau. Như tuần qua, một em mà cũng thường hay đến tìm Tôi trò chuyện, đã tự kết liễu đời mình khi tuổi chỉ đôi mươi. Lần sau cùng em đến tìm Tôi, trông em vui vẻ, bình an lắm. Em còn khoe với Tôi em đã tin Chúa, đã có sự An Bình trong lòng, Mẹ của em đã bằng lòng vào thăm em tháng toi. Bỏ đi mấy tuần không gặp, Tôi nghĩ là em bận hoặc bệnh, Tôi có hỏi thăm, bạn em nói em vẫn sống tốt, không sao..

Ai lại có ngờ được đâu và hiểu vì sao? Một ngày thấy em treo cổ trên khung sắt rỉ buồn, thê lương. Đêm ấy ở trại Tù về, lòng Tôi trăm mối sầu ngổn ngang. Bên ngoài thế giới Tự Do này, có mấy ai quan tâm, thương xót hay nghĩ đến sự sống, còn của những người Tù nhỉ? Đời của họ, khi bước vào Tù và cánh cửa sắt sau lưng đóng lại, thì thế giới bên ngoài cũng đóng kín, ngăn ngang. Có lẽ rất ít hay không còn ai nhớ đến họ nữa và cũng không cần biết họ sẽ sống chết ra sao, như thế nào? Họ đã tự đào mồ chôn cuộc đời của mình thì cái giá họ phải trả là cô đơn lạnh lẽo, đời vùi tàn trong tối tăm thôi. Nhưng chúng ta có biết? Họ cũng vẫn còn mang trái tim khát khao Tình Người Yêu Thương như chúng ta, cũng ước ao nhận được sự thứ tha cho lầm lỗi của mình, cũng cần được an ủi, thêm được quan tâm ở những lúc đời thật tuyệt vọng trong ngõ cụt đầy ân hận.

Người cần thuốc nhất có phải chăng là người đang bệnh nặng không? Lòng Nhân Ái phong phú vốn có sẵn, luôn tiềm ẩn trong chúng ta có thể nào cho họ một chút bao dung, độ lượng không? Biết đâu một chút tình người dư giả và thương xót đó sẽ là con dao, cái kéo, cắt nát đi mảnh vải, sợi dây định dùng để treo trên cổ của một người?

Phải mất mấy tuần Tôi mới lấy lại được tâm trạng bình thường khi trở lại trại Tù. Và tình thương, chăm sóc của một người già trong trại dành cho Tôi

khiến Tôi thật cảm động, không bao giờ quên được. Ông tên Dan, tuổi của ông đã gần tám mươi rồi. Ông ở trong Tủ chắc đã rất lâu vì nhiều người biết và kính nể Ông lắm. Ông rất thích kể chuyện và nghe chuyện, nhất là nghe Tôi kể chuyện về Việt Nam. Lúc nào Ông cũng vui vẻ và quan tâm đến người khác một cách tỉ mỉ.

Có một lần Tôi vào thăm, bất chợt hôm đó, tăng xông máu của Tôi xuống thấp quá, Tôi choáng váng muốn xỉu, phải lật đật đi tìm xin muối để Tôi ăn vào cho máu lên cao, khoẻ lại. Lần sau Tôi đến thăm, vừa thấy Tôi, Ông Dan đã lật đật đi tới, bảo:

-Xè tay ra, Tôi có cái này để dành cho con nè!

Và Ông bỏ vào tay Tôi hai gói muối nhỏ, Ông đã cất lại cho Tôi từ mấy tuần trước chờ đưa mà Tôi vì bệnh không đến.

Tôi đứng lặng đi vì xúc động, tay nâng niu gói muối, mắt cay cay.. Ông cười:

-Muối này Tôi cất lấy từ phòng ăn, con giữ khi cần ăn ngay khỏi phải chạy kiếm!

Tôi cầm tay Ông, xiết nhẹ:

-Cảm ơn Ông, cảm ơn Ông lắm.

Và từ ngày đó, mỗi khi Ông đến, dù có Tôi hay không, Ông đều mang theo một gói muối trong túi áo. Ông luôn hỏi thăm sức khoẻ của Tôi và hay nói cho Tôi nghe những tài liệu Ông nghiên cứu được về bệnh của Tôi. Muối Ông cho, bây giờ đã thành một gói to, Tôi để trong xe để dùng và để nhớ Ông. Còn hai gói muối mà Ông cho Tôi lần đầu tiên, Tôi mang về bỏ trong bóp, khi cần Tôi cũng không lấy ra sai. Có lẽ nó sẽ theo Tôi đến cuối đời, làm vị "ướp" Tình Người trong Tôi thêm đậm đà, tươi tốt. Nếu thiếu nó, Tôi

sẽ như "cá không ăn muối cá ươn" vậy! Mà đâu chỉ có Ông Dan lo lắng cho Tôi?

Sau ngày Tôi làm mọi người cuốn quính, thất kinh, các bạn Tù hay mang muối và nước uống đến cho Tôi. Biết Tôi sợ quạt máy lắm, họ luôn tắt đi mỗi khi Tôi đến, và luôn hỏi Tôi cần gì không và cầu nguyện cho Tôi.

Sự quan tâm của họ đối với Tôi làm Tôi cảm động rung rung và thấy ngại vì Tôi làm phiền họ hơi nhiều.

Anh Bình thì hay chỉ Tôi mấy loại trà để uống, còn Vinh thì thường mang cả cuốn sách "thuốc thảo mộc" dày cộm cho Tôi nghiên cứu chữa bệnh. Vinh cũng là người có tài và nhiều năng khiếu về âm nhạc và sáng tạo, cũng thông minh lắm. Trước khi vào Tù Vinh theo học ngành nha sĩ. Vì đâu? Thêm một mảnh đời lại tàn vội khi đang thắm tươi... mắt mát này, thật là quá tiếc thương, tội nghiệp. Vinh cũng ân hận lắm, cũng muốn làm lại cuộc đời và hy vọng thấy được một chút ánh sáng trong cuộc sống tối tăm này.

Bây giờ Vinh cũng đã chuyển trại khác rồi, để lại trong lòng Tôi nỗi nhớ và tình thương đầy vơi. Có một thời gian chúng tôi hay liên lạc thư từ, nhưng Vinh cứ chuyển trại hoài nên sự liên lạc cũng khó khăn. Nhưng Tôi tin rằng Vinh và Tôi đã thường xuyên gặp nhau trong lời kinh cầu.

Phòng thăm viếng chỉ còn lại Tôi với anh Bình, chia xẻ tâm tư bằng tiếng Mẹ đẻ của mình. Các bạn Tù thỉnh thoảng cũng ngồi nghe chúng tôi nói chuyện và cười, có người còn muốn học tiếng Việt nữa. Anh Bình cũng là người ở trại này khá lâu, được nhiều người mến mộ, nể nghe. Anh chấp nhận sống những ngày chuộc tội, ăn năn với tấm lòng hướng thiện, bình an, làm nhiều điều ích lợi cho trại và anh em chung quanh. Anh thích trồng hoa, làm vườn. Những cây anh trồng, mùa Hè thường kết nhiều trái, trở hoa rất

đẹp.

Anh nói đó cũng như hy vọng của anh, hy vọng một ngày được ra khỏi Tù, thấy lại và được sống bên hai con của mình. Ngày ngày anh cần cù, siêng năng làm đủ việc. Có được vài đồng lương anh để dành, gởi cho con anh để chúng có thêm chút tiền ăn học. Năm qua tháng đến, con anh một đứa đã ra đại học, một đứa đang năm thứ hai, còn Mẹ chúng thì từ ngày anh vào Tù đã bỏ đi đâu biệt. Thịnh thoảng chúng dắt nhau vào thăm anh, không đủ tiền mua vé máy bay, chúng đi xe bus và ngủ nhờ ở nhà người thân của một bạn Tù. Mỗi lần nhắc đến con anh, anh hay cười, mắt anh nheo vui. Tôi ao ước, cầu mong cho con anh cũng mắt vui và môi cười mỗi khi nhắc đến Bố của mình. Máu chảy, ruột mềm mà.

Tôi lại quen với một em Việt Nam mới đến tên Dinh. Anh Bình dẫn em tới giới thiệu cùng Tôi. Tuổi em cũng khoảng hai mươi, em ít nói, ít cười làm Tôi nhớ Bác Sáu. Nhưng khi Tôi hỏi thăm thì em cũng cởi mở tâm tư, kể chuyện cho Tôi nghe. Qua vài lần tiếp xúc, Tôi thật ái ngại và lo lắng cho em. Tinh thần của em rất kém, thường có những suy nghĩ không tốt. Em rất hận đời và ghét hầu hết những người chung quanh, em thường hay đánh lộn với người ta nữa. Tôi cảm thấy buồn vì thật không biết phải làm gì cho em, giúp em thoát khỏi sự mặc cảm nặng nề em là một người rất xấu xa. Trại Tù là cái "shock" rất mạnh làm loạn tâm thần em, thêm vào những áp bức chung quanh khiến em lúc nào cũng muốn nổi điên. Em không có đạo, nhưng em thường tới nhà nguyện để cầu xin và hy vọng tìm được Bình An cho mình. Mỗi lần trông thấy em, lòng Tôi buồn không tả xiết. Những cảnh đau lòng này, ai có muốn cảm thông, chia sẻ? Có bùi ngùi, thương xót cho không?

Hôm nay vào thăm, anh Bình nói người trưởng trại đã mang biệt giam Dinh

ở một nơi cần phải được trông coi, vì em cũng có ý định kết liễu đời mình. Ôi! Đứa con Da Vàng của Mẹ Việt Nam. Cha Mẹ sinh em ra đời đâu chỉ là vô ích? Sao em không trân quý giữ lấy tánh mạng mình? Dù chân có lún bùn, em cũng phải can đảm mà sống, mà nhằn nhục rút lên, chà rửa chứ? Có sự hối lỗi nào là muộn màng đâu em? Đời còn nhiều yêu thương thứ tha cho em, sao em lại không thể tha thứ cho mình? Bố Mẹ em còn hy vọng, chờ đợi một ngày đón em trở về, sao em lại nỡ muốn bỏ đi luôn?

Chiều nay, buồn lại đổ vào lòng Tôi. Có lẽ một ngày nào đó, Tôi không còn can đảm và nghị lực để đến đây nữa. Lòng Tôi không cắt mà đau, đau quá. Tim Tôi không bóp mà rỉ máu, máu tươi trào dâng. Dinh ơi! Em đã hứa với chị là em sẽ cố gắng sống tốt và sống chấp nhận phần đời đắng cay này, vậy thì xin đời em đừng tàn vội, đừng dứt ngang em nhé? Em đừng làm chị phải sợ, phải hồi hộp mỗi khi đến đây...Em hãy cho em, cho chị niềm hy vọng, tin tưởng là dù đời có chua xót, nghiệt ngã đến đâu, mình vẫn còn có thể chọn đường mình đi, chọn một niềm vui để sống. Dù đời có thâm thê, đen tối thế nào, thì ngày mai mặt trời cũng sẽ mọc lên, rực rỡ và ấm áp như Tình Người quanh ta.

Đường về đêm nay sao ướt lạnh và mưa rơi tầm tã. Đúng không? Mưa cần phải rơi vào Đời thì những cành cây trụi buồn bã của mùa Đông mới có thể đâm trồi, nảy mầm, nở ra cho chúng ta những bông hoa thắm tươi, những nhánh lá tốt xanh khi Xuân về?

Tôi đã thấy trong đêm đen, những mầm non đang chờ mưa tưới, mùa Đông đang qua, và Xuân sắp về rồi. Nếu lời nguyện cầu gửi lên trong đêm Giao Thừa thiêng liêng sẽ được nhận ngay, thì đêm Giao Thừa năm nay, Tôi sẽ

qùy xuống, qùy mãi, chân thành và thiết tha cầu xin Người hãy vì Người mà đổ những cơn mưa Tình Thương vào cuộc sống này, để những mảnh đời khô héo, tàn úa sẽ được hồi sinh, được nở lại lá hoa xanh tươi một lần nữa, dù chỉ là trong một thời gian rất ngắn ngủi, một khoảnh khắc vội vàng thôi.

Riêng Tôi, mùa Xuân này và mỗi ngày nữa, Tôi xin Cảm Ơn Đời, Cảm Ơn Người. Cảm Ơn các Bạn Tù, Cảm Ơn những tấm lòng Nhân Ái, những người đã qua, sẽ đến và đang ở bên Tôi. Đã cho Tôi hiểu được Ý Nghĩa và biết thế nào là thật sự Sống, thật sự Yêu. Cảm Ơn những thương đau rả rời, những hạnh phúc ngát hương, mà Tôi đã và còn nhận được. Tôi Cảm Ơn lắm.

Tôi đã đến trong cuộc đời này, thì sẽ cố gắng sống vui từng ngày, sẽ yêu cuộc đời này, bằng cả trái tim của Tôi. (Cảm Ơn TCS nữa!)

Chỉ xin Đời, xin Người, một Tấm Lòng Yêu Thương bao la, Từ Bi và Độ Lượng sau mỗi cơn mưa lạc lối tả tơi, để chiếc cầu vòng ngũ sắc sẽ lại mọc lên, bắt ngang vào lòng nhau. Sáng, đẹp tuyệt vời.

Hoài Vi

Hoài Vi

Yêu Thương Để Lại

Kính dâng Hương Hồn Bố

(Chuyện Đời như nước chảy hoa trôi

Lợi danh như bóng mây chìm nổi

Chỉ có Tình Thương để lại Đời.)

Trưa nay, tình cờ chạy ngang qua căn nhà xưa, lòng Tôi thấy buồn vui lẫn lộn. Tôi tách xe vô lễ, đậu lại rồi bước xuống đi gần đến nhà, đứng nhìn ngẩn ngơ. Đã mấy chục năm qua rồi, cảnh vật chung quanh có nhiều thay đổi, căn nhà cũng vậy, khung cửa mới, màu sơn, sân, vườn, mọi thứ trông đều khác đi, nhưng Tôi vẫn nhìn ra được ngôi nhà của ngày xưa thân ái. Căn gác phòng Tôi ngày nào vẫn còn đó, Tôi ngược nhìn hoài. Ước gì Tôi được bước vào bên trong nhà, để thấy lại bao hình ảnh và kỉ niệm thân yêu của ngày xưa cũ, để được thấy dáng Bố hao gầy ngồi bên khung cửa phòng ăn quen thuộc mỗi buổi sáng, đọc kinh cầu nguyện cho mọi người trước khi Bố đi làm. Tôi nhớ Bố quá! Nỗi nhớ quặn thắt lòng Tôi. Bố ơi, Bố ơi! Làm sao con có thể tìm lại được nữa, những hương tình của ngày xưa đầu yêu, bên Bố. Dù cuộc sống đơn sơ, đạm bạc nhưng tình thương thì không bao giờ thiếu và Bố luôn là bóng mát che đời Tôi nắng mưa. Có lẽ, người đã

thay đổi, làm nên cả cuộc đời Tôi hôm nay và để lại dấu chân yêu thương in sâu đậm nhất trong trái tim Tôi là Bố. Nên mỗi khi nhớ Bố, là tim Tôi thổn thức, buồn vui, ân hận, trách than ngổn ngang, xót đau cả lòng. Nhất là mỗi mùa lễ Father's Day đến, đi ngang qua hàng bán thiệp. Có hôm Tôi lật đật đi qua luôn để nước mắt mình không rơi rớt, nhưng có ngày Tôi cũng dừng lại, cầm đọc những tấm thiệp đượm tình cho Bố, Tôi cũng mua một cái, đem ra mộ Bố, đốt tan.

Những suy nghĩ miên man đã dẫn bước chân Tôi đến đứng trước garage nhà...người ta từ hồi nào không biết? Nếu có ai trong nhà hoặc người hàng xóm nào để ý nhìn thấy Tôi bây giờ, chắc họ sẽ gọi cảnh sát, hoặc là sẽ ra mà cho Tôi một bài học chính đáng, vì Tôi đang rất tự nhiên... xâm phạm bất hợp pháp vào vườn nhà của người ta! Tôi đứng cười một mình, rờ vào cái cột garage, dù không còn là cột cũ của năm xưa, nhưng Tôi vẫn nhớ ở góc cột này, ngày trước, Tôi đã nhiều lần "quẹt" xe của Bố khi Tôi mới học lái xe, chạy ra chạy vô garage này! Và Bố thì lúc nào cũng mỉm cười thông cảm, dù nụ cười của Bố có hơi...nhăn một chút. Vâng, thì tại Bố rất thích hiệu xe Mỹ, nên xe của Bố thì to, rộng, còn Tôi thì bé xíu, ngồi vào ai cũng không thấy Tôi đâu, chỉ thấy chiếc xe tự nhiên mà...chạy và...đụng rầm rầm! Từ ngày Tôi biết lái xe, Bố càng tin tưởng rằng xe Mỹ an toàn hơn những xe hiệu khác nhiều!

Tôi đang cười hạnh phúc thì có tiếng người đằng sau lưng đi tới, hỏi to:

-Cô có cần giúp đỡ gì không? Cô tìm nhà ai hở?

Tôi thiu thiu quay sang, một ông Mỹ to con đứng nhìn Tôi, mặt ông không "ngầu" lắm nhưng cũng khiến Tôi thấy ái ngại, Tôi vội vàng nói:

-Rất xin lỗi, Tôi đã quấy rầy...Tôi tình cờ đi qua đây, nhớ nhà xưa nên ghé vào nhìn..

Ông nghe ra thì "Ồ" lên một tiếng và chỉ vào nhà ông, cười, hỏi:

-Ngày xưa cô ở nhà này sao?

Tôi cũng cười, gật đầu:

-Vâng, đã mấy chục năm qua rồi...

Ông lại "Ồ" rồi bảo Tôi:

-Nếu vậy thì cô cứ từ từ và tự nhiên đi quanh mà xem! Tuy Tôi đã sửa sang lại nhiều nhưng kiểu nhà thì vẫn như cũ, cô còn nhận ra được chứ?

Tôi lại gật đầu, ngược nhìn căn nhà một lúc rồi nói với Ông:

-Một lần nữa, rất xin lỗi đã làm phiền, Tôi xin chào..

Ông đi theo Tôi ra xe, cười hiền:

-Khi nào cô muốn ghé qua, cứ tự nhiên nhé.

Tôi nhìn Ông, cảm động:

-Xin cảm ơn, chúc Ông một ngày vui.

Nói rồi, Tôi vào xe, ngược nhìn căn nhà thân thương một lần nữa rồi chạy xe đi. Tôi không lái ra hướng freeway về nhà, mà rẽ sang đường cái dẫn đến nghĩa trang, Tôi phải đi thăm Bố mới được, Tôi nhớ Bố quá!

Ngồi bên mộ Bố, tay Tôi ve vuốt tấm mộ bia lạnh ngắt, lòng ngậm ngùi, buồn đau xót xa. Tôi ước gì Bố vẫn còn sống, để Tôi được thấy môi Bố luôn cười, cuộc sống Bố không còn vất vả, nhọc nhằn nữa. Mắt Bố sẽ vui và tươi bên các con, các cháu đông đúc của mình, bây giờ đời đứa nào cũng đã yên vui cả rồi. Và bên mâm cơm ấm tình gia đình mỗi khi xum vầy, Bố ngồi thong thả nhâm nhi và tấm tắc khen các món "nhậu" Tôi làm cho Bố bây giờ đã đạt đến mức ngon lắm rồi. Ôi, Bố ơi! Ước gì con có được phép thần tiên mà quay ngược giòng thời gian lại, được trở về ngày tháng của xa xưa, khi còn được sống bên Bố Mẹ. Con sẽ làm lại từ đầu, sống lại cuộc sống thật đàng hoàng, tốt và ngoan hơn, và chắc chắn là con sẽ không hấp tấp, vội vã bước xuống cuộc đời đầy chông gai, để phải rời xa Bố Mẹ quá sớm như hôm

xưa. Hay nếu con chỉ có thể quay lại được một ngày sống bên Bố thôi, thì con sẽ xin được ở bên Bố ngày cuối cùng của đời Bố, để con được nắm lấy và ve vuốt đôi bàn tay của Bố, đôi tay đầy ấp tình yêu thương, đã vì áo cơm của anh em chúng con, vì gia đình ruột thịt còn ở Quê Nhà mà gầy guộc, thô xương. Để con được nhìn vào mắt Bố buồn, xin với Bố một lần thứ tha cuối cùng cho cuộc đời nhiều lầm lỗi của con, dù Bố chưa bao giờ trách cứ con một lời nào. Và để con được nói với Bố lời sau cùng là con Thương Bố nhiều lắm, con Thương Bố biết bao nhiêu, ôi Bố rất kính yêu, Bố là Hạnh Phúc trọn vẹn nhất của con.

Bây giờ, Tôi có nói gì, Bố còn nghe được không? Tôi có muốn làm bao nhiêu điều cho Bố, vì Bố thì cũng chỉ bằng thừa thôi, xương thịt của Bố đã rữa nát, tan thành tro bụi rồi, và hồn của Bố thì đã bay cao về đâu? Để Tôi mãi hoài ân hận, mãi hoài tiếc thương mỗi khi ra ngồi bên mộ Người, mỗi khi nhớ về Bố của Tôi, nhớ bên đời êm đềm hạnh phúc, yêu thương rợp trời ngày Tôi còn có Bố....

Cuộc đời Tôi mở ra, hình ảnh Bố bắt đầu in đậm, rõ nét trong trí nhớ của Tôi, có lẽ là khi tuổi thơ lên năm lên sáu.. Một khuya Giao Thừa gia đình xum vầy vui vẻ rồi bước vào mừng một Tết đầy máu, tiếng đạn, tiếng nổ, tiếng khóc.. khi đồn Bố đóng quân bất ngờ bị tấn công. Bố mình trần, đứng giữa đạn bay, khói mìn mù mịt, gọi to anh em đồng đội xung phong ra trận. Trời đâu đã sáng, còn tối đen, không biết là Bố hay ai, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Tôi, cùng Mẹ và các anh chị, dẫm lên xác người, chạy nhanh xuống hầm trú, để chúng tôi ngồi trong đó rồi hồi hả chạy ra ngoài.. Tôi cứ ngồi im sợ hãi như vậy rất lâu, nghe tiếng đạn, mìn, tiếng người kêu la, rên khóc bên trong, bên ngoài hầm trú cho đến khi trời sáng, tiếng súng im dần, chỉ còn tiếng người kêu, khóc. Một chú lính dẫn chúng tôi ra, bước qua một cánh

tượng đón đầu, mà cho mãi đến bây giờ Tôi vẫn còn nhớ rất rõ và sẽ không bao giờ quên, để yêu tha thiết hơn, một Quê Hương và người dân Việt Nam đầy thống khổ... hình ảnh những xác người chết, đầy máu, vắt trên hàng rào kẽm gai, bên thềm nhà, dưới những đồng gạch vụn.. có những khuôn mặt còn rất trẻ, những đôi mắt còn mở trừng, và những bàn chân tay tung toé ở đâu không thấy? Chúng tôi được đưa vào khu cứu thương, Tôi đứng núp bên anh Tôi, cạnh cánh cửa gãy nát một nửa, nhìn ra sân.. Tôi thấy đằng xa xa, dáng Bố đi qua đi lại nói chuyện với vài người, mình Bố dính đầy máu, trong đó có cả máu của Bố nữa.

Sau ngày kinh hoàng đó, có lẽ Bố không muốn Mẹ và chúng tôi phải sống trong cảnh chiến tranh đẫm máu cùng với Bố nữa, nên gia đình chúng tôi dời đi nhiều nơi để tìm sống, rồi dời xuống Vũng Tàu, Long Điền, cuối cùng thì định cư bên vùng biển Phước Tỉnh, trong một xóm Đạo của người Bắc di cư vào Nam. Bố ít khi về thăm lắm, có lẽ vì thời gian đó, chiến trường bắt đầu trở nên khốc liệt. Nên mỗi khi Bố về, gia đình rất vui. Bố mang cho chúng tôi nhiều quà và tình thương. Bố thường hay tắm gội cho Tôi và dắt Tôi đi học, Tôi rất thích được Bố cõng, mỗi khi Bố cõng Tôi, Tôi vui lắm, hình như Bố cũng vui nữa, dù có hơi nặng và mệt một chút. Mỗi khi Bố về, Mẹ hay bắt anh chị em tôi ra đứng "xếp hàng" chờ Bố hỏi tội, ở nhà đã làm gì sai với Mẹ, với nhau? Thường thì bắt đầu từ anh Hai, anh Ba.. và có lẽ vì lâu ngày, hay vì các anh chị Tôi "tội" nhiều, kể hoài không hết nên Tôi phải chờ khá lâu mới đến phiên mình vì Tôi là út. Lúc đầu, Tôi còn đứng như các anh, chị, đợi hơi lâu, biết Bố chưa để ý đến mình, Tôi từ từ ngồi xuống vì mỏi chân, và vừa kịp khi đến phiên Tôi thì Bố đã thấy Tôi nằm lăn ra...ngủ khò từ bao giờ! (hay giả vờ ngủ?) Và dĩ nhiên, Bố đầy tình yêu thương, nên không gọi Tôi dậy. Thế là Tôi thoát được tội mình và miễn được một trận đòn.

Rồi một ngày, Bố bị thương, vết thương khá nặng nên Bố được giải ngũ về nhà. Gia đình chúng tôi lại được sum họp, vui vầy. Bố quen thân thiết với những người trong xóm rất nhanh vì Bố hay giúp đỡ người này người kia, và "ông trùm" của xóm cảm thương Bố lắm nên nhận Bố Mẹ làm con nuôi, đỡ đầu cho gia đình chúng tôi vào Đạo và đỡ nâng gia đình chúng tôi rất nhiều, từ vật chất đến tinh thần. Bố làm quen với nghề đánh cá, những bữa cơm dưa cà, bây giờ lại có thêm cả cá mận và tình yêu thương của Bố nữa nên cuộc sống vui hơn, Bố và chúng tôi cười nhiều hơn, gia đình chúng tôi thật hạnh phúc.

Và hạnh phúc bình yên rất ngắn ngủi đó, chưa kịp đơm hoa kết trái xanh màu thì bất chợt tàn héo và tan biến, nhường vào là bao nỗi đắng cay, bàng hoàng, ngơ ngác khi giặc chiếm miền Nam. Nước mắt lại đầm đìa khi lại phải dắt dìu nhau chạy nạn trong một thảm cảnh kinh hoàng, tan tóc. Lần này, tan tóc và đau buồn càng thảm thiết hơn vì phải rời bỏ cả một Quê Hương yêu dấu, để đi về đâu? Sống hay chết? Ai nào biết được. Bố Tôi là quân nhân, lòng Bố lại bát ngát tình Quê, nên Bố nhất định không chịu đi đâu cả, dù chỉ đi để tạm lánh nạn thôi. Nhưng Ông Tôi và các cậu bắt buộc Bố phải đi, kinh nghiệm lịch sử 1954 lại tái diễn, nên với bất cứ giá nào, người trong xóm đạo này, một lần nữa, cũng phải đi, rời bỏ Quê Hương thứ hai của mình. Ông Tôi bảo Bố Tôi thì càng phải nên đi vì Bố Tôi là quân nhân. Dù Bố không chịu, không muốn, Ông Tôi cũng bắt ép và luà cả nhà xuống tàu, đi đâu thì đi, tới đâu thì tới, sống chết ra sao, không cần tính và biết nhiều nữa, đã trễ rồi!

Và con tàu chở đầy lòng đau, theo sóng biển ra khơi, xa dân Quê Hương, không hẹn ngày trở lại.

Con tàu nhỏ bé lênh đênh trên biển cả bao la, không đâu là bến bờ. Lòng người thì buồn như đêm đen u hoài. Rồi bỗng chợt thấy một vùng ánh sáng

rơi vào, một chiếc hạm đội thật lớn lại gần và vớt từng đợt người lên tàu. Trong cơn hỗn độn, chen lấn, rối bời đó, gia đình Tôi lạc mất anh Hai. Lên tàu lớn rồi, Bố tắt tả đi ngược xuôi tìm kiếm anh Hai, nhưng vẫn không thấy đâu. Tàu càng đi xa, gương mặt gầy của Bố càng thêm nếp lo âu, vùng trán đầy muện phiền, đôi mắt buồn đau long lanh. Từng hàng hàng, lớp lớp người nằm ngò, rũ rượi trên tàu. Những đôi mắt ngơ ngác, bàng hoàng và lạc loài giữa biển khơi chơi vơi như đời mình một phút chút mất tất cả và không biết sẽ đi về đâu? Mưa thường đổ xuống tàu, đổ vào lòng người ủ rũ buồn. Những khi cơn mưa giông trên biển bắt đầu đổ xuống boong tàu, Bố Tôi đứng dậy, cầm một tấm mền mỏng, giang tay thật rộng để che cho hết Mẹ và chúng tôi vào, để chúng tôi bớt bị ướt, lạnh. Những giọt mưa hắt mạnh lên mặt Bố, đầm đìa nước, Tôi biết trong những giọt ngắn dài nhỏ xuống môi má của Bố, có lẫn lộn nhiều giọt nước mắt, Bố khóc Quê Hương, khóc nhớ, lo cho anh Hai. Và mỗi khi lãnh cơm về, Bố luôn ngồi nhìn Mẹ cùng anh em chúng tôi ăn, ăn đến khi nào no rồi thì Bố mới ăn. Ôi, tình của Bố. Tình Thái Sơn cao vời vợi.

Tất cả mọi người trên hạm đội, được đưa vào trại ty nạn ở đảo Guam. Việc đầu tiên Bố làm là đi xin giấy và những tấm carton, Bố mang về viết tên anh Hai rồi đi dán khắp chỗ trong trại để hy vọng tìm được anh. Nhờ ơn Chúa thương xót, gia đình chúng tôi tìm gặp được anh Hai một cách nhanh chóng. Bố cười và vui thêm được một chút khi gia đình lại đoàn tụ. Trưa nắng nóng, chúng tôi không có đủ dép mang, Bố lại đi tìm giấy và những tấm carton dày, bảo chúng tôi để chân lên giấy, Bố vẽ quanh chân chúng tôi rồi đem cắt ra hình đôi dép, xỏ giấy vào thành cái quai cho chúng tôi mang. Khi lãnh thức ăn về, ăn còn dư, Bố gom lại, rồi "bí mật" lặn lội vào rừng, đốt củi, hái lá, nấu cho chúng tôi một nồi đồ kho, một nồi canh rất thơm ngon. Lúc nào lãnh được quần áo, giày dép hay đồ gì mới, thức ăn gì ngon, Bố đều

để cho Mẹ và chúng tôi dùng trước, nếu còn dư lại thì Bố mới dùng. Người ta rủ bảo nhau đi nộp đơn xin vào Mỹ, Bố cũng đi hỏi thăm và Bố được biết đảo Guam rất gần với Việt Nam. Bố nghe xong thì không chịu xin đi Mỹ hay đi đâu hết, Bố muốn ở lại Guam. Bố bảo ở Guam để khi được trở về Việt Nam thì Bố về cho gần, cho mau. Đời Lưu Vong, Ty Nạn, ngày ấy, với Bố chỉ như là một giấc mơ ngắn ngủi thôi, đợi tình hình đất nước yên ổn rồi, thì mọi người sẽ trở về Quê Hương mình. Bố và muôn ngàn người Việt Nam tội nghiệp, đáng thương đâu có ngờ được đường trở về Quê Hương đâu phải chỉ là một giấc mơ thôi, mà thật sự là chỉ còn thấy trong mơ thôi.

Gia đình chúng tôi định cư ở Guam. Cuộc sống mới trên Xứ lạ Quê người, ngôn ngữ không biết, thật dở khóc dở cười, biết bao là nỗi đau lòng, không kể hết. Người bảo trợ gia đình Tôi là một bà Việt Nam có chồng Mỹ, sau vài tháng sống với bà, bà ta mang bỏ gia đình Tôi bơ vơ, hụt hẫng giữa chợ đời lạ quắc, tiền trợ cấp thì bà lấy hết, mãi về sau Bố Mẹ Tôi mới biết là mình có tiền đó. Nhờ một cơ quan từ thiện giúp đỡ, Bố Tôi được đi học làm thợ mộc và xây cất. Bố đi làm, việc làm rất cực nhọc và vất vả nhưng Bố lại vui, vì thỉnh thoảng Bố có thể mua sắm thêm cho Mẹ và anh em chúng tôi một vài bộ quần áo mới, vài món thức ăn ngon. Khi gia đình Tôi dọn về căn nhà tốt hơn, đằng sau có một khu đất hoang rất rộng. Ngày ngày, sau khi đi làm về hay đến cuối tuần, Bố ra đó đốn nhỏ, cuốc cào, biến mảnh đất hoang thành một vườn cây trái xum xê bầu, bí, khổ qua, rau thơm, ớt, khoai mì, khoai lang, đu đủ, chuối... nhiều quá ăn không hết, Bố đem cho bạn bè, người quen, còn Tôi và Chị Tôi thì đem ra chợ bán. Từ khi có nhà, thỉnh thoảng đi làm về, Bố dẫn theo con chó, con mèo Bố nhặt được ở nhà hoang nào đó, chỗ Bố đến xây cất. Nhà Tôi lại có thêm vào hai con chó và nhiều con mèo! Lòng của Bố thật bao la.

Ở Guam bốn năm, gia đình Tôi dọn vào đất liền vì anh chị Tôi sắp vào đại

học. Anh Hai thì đã rời gia đình đăng vào Lính, sống đời hải hồ ngày đây mai đó như Bố ngày xưa. Khi gia đình Tôi dọn vào căn nhà thân thương mà khi này Tôi đi ngang qua thì anh Hai Tôi trở về chung sống, nhưng anh Ba thì lại đi xa. Từ ngày sang Mỹ, hình như gia đình Tôi có rất ít ngày được sống đoàn tụ cả nhà bên nhau. Đường đời trăm lổ, cứ rẽ chia anh chị em Tôi ra, nên Bố Mẹ Tôi cũng đau lòng và buồn lắm. Thỉnh thoảng thì Mẹ than trách, còn Bố thì không trách giận chúng tôi bao giờ.

Bố ít có bạn, vì tính Bố "thẳng như ruột ngựa". Nhưng ai biết Bố, hiểu Bố thì rất mến thương Bố. Cuộc sống của Bố lúc nào cũng thật đơn sơ, giản dị và đầy tình thương, không những cho Mẹ và anh chị em Tôi, Bố còn cho mọi người chung quanh, không phân biệt ai. Gần như cuối tuần nào, nhà Tôi cũng có khách đến chơi, phần nhiều là những người tứ cố, vô thân, cô đơn, lữ bước trên xứ Mỹ này mà gia đình Tôi quen trong nhà thờ, sở làm, ngoài chợ. Bố ân cần nấu ăn, đãi khách. Dù chỉ là một bữa cơm đạm bạc, nhưng mọi người ăn rất ngon, những tiếng cười nói thì vui nhộn, rộn ràng, dòn tan, vang vọng mãi trong trí nhớ Tôi. Bạn học của Tôi, mới sang Mỹ, sống bơ vơ một mình, khi không có chỗ ở, Bố bảo mang bạn Tôi về ở với Tôi, trên gác. Bạn anh Hai Bố cũng nói về đây đi cháu! Bạn của Bố cũng vậy, khi bị thất nghiệp, Bố gọi đến ở chung. Nhà Tôi có một cái basement rộng, Bố sửa sang, đóng thêm phòng, và rất ít khi nào phòng dưới basement bỏ trống.

Bố Mẹ rất mến thương căn nhà này, Bố thường gọi là "ngôi nhà Hạnh Phúc". Nhiều lần Bố Mẹ muốn mua luôn, người chủ đã chịu bán, nhưng tiền lời rất cao, suy đi nghĩ lại hoài, cuối cùng Bố Mẹ không mua, vì không đủ tiền trả mỗi tháng. Lương của Bố Mẹ chỉ đủ tiêu dùng, lo cho anh chị em Tôi và gởi về Việt Nam cho anh em họ hàng. Lòng của Bố luôn hướng về Quê Hương, luôn nghĩ đến người khác. Bố bảo nhà không mua được bây

giờ, mai này sẽ mua được, nếu không được thì cũng chẳng sao, chết có đem theo được đâu mà ham làm gì? Bà con họ hàng bên Nhà thì đang cơ cực, túng thiếu đủ bề, cần giúp đỡ, thôi để dành tiền gửi về Quê chẳng vui hơn không? Lòng của Bố là thế đó.

Những công việc Bố làm, thường là lao động nặng nhọc, vất vả và hay bị ngưng việc, thất nghiệp nửa chừng. Bố không bao giờ than, không có việc này, Bố đi tìm việc khác, việc nào người ta muốn thì Bố làm. Những ngày không đi làm thì Bố hay đóng bàn ghế, đóng kệ sách, tủ cho chúng tôi, cho nhà thờ, bạn bè. Ai cần gì, Bố cũng giúp. Bố dạy anh chị em Tôi phải sống như vậy, phải thương yêu nhau, thương yêu mọi người, nhất là những người bất hạnh, không may. Phải biết Lễ, Nghĩa, Hiếu, Trung, Ôn, Tình, và nhất là phải yêu mến Quê Hương, Dân Tộc. Bài học hay dạy dỗ nào của Bố cũng có hai chữ "Yêu Thương" thật to.

Căn nhà của gia đình Tôi thật là căn nhà Hạnh Phúc. Chị Tôi đám cưới cũng trong căn nhà này, những người hỏi xin cưới Tôi cũng đến đây, Bố chỉ nhìn Tôi cười và biết là con gái út của Bố đã lớn hẳn rồi. Tôi biết, trong những chàng trai đó, Bố rất mến thương một người, nhưng Bố không nói ra, Bố để cho Tôi tự chọn và quyết định lấy. Mãi đến hôm nay, thỉnh thoảng chúng tôi gặp lại nhau, lúc nào anh ấy cũng nhắc đến Bố và tình thương Bố dành cho anh, một cách cảm động. Tình yêu của Tôi cũng bắt đầu nơi căn nhà này, nhưng không là ai trong những người đến hỏi xin. Thời tuổi trẻ ngu ngơ, dại khờ nên tình yêu của Tôi cũng thật dại khờ, ngu ngơ. Để càng dần thân vào đời, đời càng phai dần những sắc màu tươi. Đời sống của Tôi nhiều biến động nên Bố lúc nào cũng lo lắng cho Tôi. Mỗi sáng sớm, Bố thường ngồi bên khung cửa bàn ăn, đọc kinh thánh và cầu nguyện, Tôi hay ngồi giữa các bậc thang lầu, chung vách với Bố, lắng nghe, lời cầu nguyện cho Tôi lúc nào cũng dài hơn.

Căn nhà Hạnh Phúc của Bố vẫn vang vang tiếng cười vui của mọi người vào ra, càng vọng vào lòng Tôi sâu hơn khi về giữa đêm khuya. Những đêm trời gần sáng, anh Hai, Tôi và bạn bè "mò" về nhà, mệt như sau các đêm ca hát đấu tranh, đi làm "cách mạng"...cả bọn ngồi quay quần bên nồi cháo gà, cháo vịt Bố nấu cho chúng tôi, mùi cháo thơm ngon đượm tình khiến những con mắt lơ đãng xụp mí bừng tỉnh dậy, mở to, gấp miếng thịt nào cũng trúng hết, và ăn một cách rất ngon lành. Bố thật vui khi thấy tuổi trẻ chúng tôi yêu Nước thương Nòi, không mất gốc, nên lúc nào Bố cũng đứng sau lưng chúng tôi, ủng hộ, bằng những nồi com, cháo, bún thật to tự tay Bố nấu và Bố luôn là ân nhân bảo trợ "chiến" nhất cho các hoạt động của chúng tôi. Bố lại càng vui hơn nữa khi Tôi mang về những giải thưởng văn chương, báo chí Tôi nhận được. Khi tập Thơ đầu tay của Tôi xuất bản, Bố cầm xem một cách thật trang trọng và nhìn Tôi cảm động. Tôi biết Bố hạnh diện lắm vì Bố thường mang khoe với bạn bè.

Tất cả những gì Tôi có được và mang vào đời, tình yêu mến Quê Hương bát ngát, tình người chứa chan, những từ ái, bao dung.. tất cả yêu thương đó là do chính Bố đã rót vào lòng Tôi, đổ vào tim Tôi. Từ khi còn bé cho đến lúc trưởng thành, bên Bố, Tôi chỉ thấy có một tấm chân tình mở ra bao la, thơm ngát tình người.

Ôi, Bố của Tôi, đỉnh đời yêu thương sáng ngời.

Sau đám hỏi của Tôi thì căn nhà Hạnh Phúc của Bố không còn..hạnh phúc nữa! Gia đình Tôi phải dời đi nơi khác vì chủ nhà cần phải bán, Bố Mẹ lại tiếc rẽ muốn mua nhưng rồi lại thôi, Bố lại bảo tiền để dành hàng tháng nên gửi về Việt Nam hơn gửi vào nhà bank! Gia đình Tôi đành phải bụi ngùi dọn ra, để lại sau lưng một nỗi buồn và biết bao nhiêu là kỉ niệm... Những tiếng cười dòn tan, tiếng nói rộn ràng, và cả tiếng khóc nữa, trong căn nhà thương yêu này, sẽ mãi vang vọng một trời, một đời, trong Tôi.

Từ ngày rời xa ngôi nhà Hạnh Phúc của Bố, anh em Tôi cũng chia tay nhau vào đời trăm ngã, để lại Bố Mẹ quạnh quẽ với hai chiếc bóng cô đơn, với nỗi buồn nhớ thương, lo lắng cho các con của mình. Anh chị em Tôi hấp tấp vào đời nên cuộc sống ai cũng không được vui, cũng ít nhiều đoạn trường, cay đắng khiến lòng Bố Mẹ héo úa đi. Mẹ thì vẫn thường hay khóc than, Bố vẫn với tấm lòng bao dung nên khi buồn nhất, Bố chỉ thở dài. Tôi lập gia đình, dời đi tiểu bang khác, bỏ lại Bố Mẹ và cái nôi tình thương êm ả đã ru Tôi ấm nồng suốt một thời thơ ấu, rồi lớn dần, rồi chia xa. Tôi như con chim vừa mọc đủ lông cánh, nhìn thấy ngoài khung trời bao la kia, sao nhiều sắc màu đẹp quá nên vội vã bay đi. Chim quên những cơn mưa, giông gió, bão bùng vẫn thường hay đổ trút xuống đời. Đôi cánh còn chưa đủ sức để bay xa, nên chim thường hay bị...gãy cánh, nằm buồn giữa đời cô đơn, nhớ tổ xưa lại muốn bay về, nhưng không đủ sức để bay về.

Tin Bố bị Stroke đến bất ngờ khiến lòng Tôi se thắt, nhói đau. Từ ngày lập gia đình, đời thật sự không như là mơ, cuộc sống bề bộn buồn nhiều hơn vui nên Tôi ít khi về thăm Bố Mẹ, Tôi chỉ điện thoại hỏi thăm, nhưng thường chỉ là những lời ngắn, gọn vui, Tôi không muốn Bố biết Tôi buồn để Bố phải lo thêm cho Tôi, Bố Mẹ cũng đã buồn rất nhiều rồi từ khi anh chị em Tôi mỗi người mỗi ngã. Bố thương Tôi lắm, nếu biết cuộc sống Tôi không vui, Bố sẽ rất đau lòng. Tôi mua vé máy bay, vội vã về thăm Bố. Nhìn Bố nằm trên giường nhà thương, tay chân không cử động được, muốn gọi tên Tôi Bố cũng không gọi thành tiếng. Nước mắt Tôi tuông rơi, Tôi ôm Bố thật chặt. Như con chim bây giờ thiết tha mong bay về tổ ấm, nhưng đường bay về đã mịt mù, rồi bời giăng ngang, làm sao Tôi có thể về được bên Bố, lo cho Bố như Bố đã luôn lo cho Tôi. Tôi biết ngày tháng tương lai của Bố rất khó khăn, rất cần sự giúp đỡ, mà Tôi lại không thể ở bên cạnh Bố, lòng Tôi thật buồn, thật đau và đầy ân hận.

Tình thương Bố cho đi vào đời quá nhiều, nên khi Bố bệnh xuống thì nhiều bạn bè thường xuyên đến thăm, chăm sóc và giúp đỡ phụ lo với Mẹ.. đúng là "...con xa không bằng láng giềng gần". Tuy không thể trở lại bình thường được nữa, nhưng Bố vẫn luôn cố gắng thật nhiều, tập tành vận dụng cơ thể yếu đuối mỗi ngày, để trông mong sớm đến một ngày Bố không còn phải nhờ ai làm gì cho Bố nữa. Mẹ bảo phải mất thời gian lâu lắm Bố mới cài được một nút áo, nhưng Bố sẽ rất giận nếu Mẹ hay ai đến cài hộ cho Bố, Bố muốn tự làm lấy, dù phải mất bao nhiêu thì giờ, cho đến khi nào được mới thôi. Ý chí kiên cường không khuất phục và đầy can đảm của Bố đã giúp Bố tập đi, tập nói lại được rất nhanh.

Và ngày Bố đứng trước sân nhà Tôi với chỉ một cây gậy khiến Tôi vừa mừng vừa tủi, nước mắt ghen ngào trào dâng. Đó là lần duy nhất Bố Mẹ xuống thăm Tôi, khi Tôi mới sinh đứa con đầu lòng. Chuyến Bố Mẹ con thăm nhau chứa đầy nước mắt đắng cay mà suốt đời Tôi hối hận, không quên. Bố biết cuộc sống Tôi buồn nên lòng Bố mệnh mông sáng đỏ. Đêm khuya, Tôi đứng lặng bên ngoài cửa phòng, nghe tiếng Bố thở những hơi thở dài náo nê và lời cầu nguyện cho Tôi thì thật là xót xa. Tôi muốn bước vào phòng để nói một câu xin lỗi với Bố Mẹ, xin lỗi cho lầm lỡ này của Tôi. Hay đúng hơn, Tôi muốn bước vào để được Bố ôm Tôi trong lòng, vỗ về ủi an, cho Tôi những lời khuyên, những lời khích lệ đầy yêu thương và bao dung, như những lần Tôi vấp ngã, sai lầm. Tôi không đủ can đảm bước vào, không đủ can đảm nhìn Bố Mẹ, nhìn Tôi, đau lòng nhìn nhau. Nên Tôi quỳ xụp xuống cửa phòng, lấy Bố Mẹ để tạ lỗi, đền ơn.

Dáng Bố khập khểnh chân thấp chân cao, tay cầm cái gậy, bước chậm đi trong ánh nắng ban mai là hình ảnh mà Tôi không bao giờ quên và mỗi khi nhớ đến, nước mắt Tôi chứa chan. Đó là ngày Bố rời nhà Tôi, ra về, để lại trong lòng Tôi, trong đời Tôi một nỗi buồn đau không bao giờ xóa nhòa.

Sau ngày đó, Tôi cứ miên man suy nghĩ, tính tới tính lui, không biết làm sao Tôi có thể dọn trở về sống gần bên Bố. Tôi không muốn ở xa Bố bao giờ nữa, Tôi cần Bố lắm. Tôi nói với Bố và năn nỉ Bố thế nào, Bố vẫn không cho Tôi về. Bố bảo Tôi đã có chồng rồi thì đắng ngọt gì Tôi cũng phải theo chồng. Đời nghiệt ngã, nên Tôi và Bố vẫn phải xa nhau. Tôi chỉ có thể về thăm thôi. Sức khỏe của Bố bây giờ đã tốt hơn rất nhiều, Bố có thể lái xe, đi lại, làm việc gì cũng dễ dàng hơn. Bố mừng lắm khi gia đình Tôi về thăm, Bố đâu biết được là Tôi còn mừng hơn cả Bố gấp trăm lần nữa! Tuy tay Bố yếu, nhưng Bố vẫn cứ thích ẵm bồng nựng nịu con Tôi, và cứ mang hết món này món kia ra bảo vợ chồng Tôi ăn, còn Bố thì chỉ ngồi nhìn chúng tôi và cười. Những ngày về thăm nhà ngắn ngủi, hạnh phúc, gợi cho Tôi nhớ bao nhiêu là kỉ niệm xa xưa sống êm đềm bên Bố, khiến Tôi quyến luyến, không muốn rời xa, không đành lòng cất bước trở về đời sống bơ vơ, hụt hẫng của mình.

Ôi, Bố ơi! Đời tàn nhẫn hay con là hoa chùm gởi, như nhánh lục bình, không thể định được hướng mình sẽ trôi về đâu? Con cứ trôi mãi mà vẫn chưa về lại bên Bố, để con có bao giờ ngờ và biết trước được đâu, lần chia tay với Bố, tháng Tám đó, cũng là lần sau cùng con thấy Bố của con.

Tôi không nhớ Chị Tôi hay ai, gọi cho Tôi lúc gần ba giờ sáng, báo tin Bố bất ngờ qua đời. Tôi đang ở bên phòng con, cho con bú. Tôi ném tung chai sữa, và cũng không biết là Tôi đã đặt con mình nằm xuống ở đâu? Tôi chạy vội ra cầm điện thoại hỏi đi hỏi lại coi có đúng thật là Bố Tôi không? Và Tôi quy xuống sàn nhà, mọi thứ trong Tôi cũng sụp đổ xuống lòng, xuống đời, không bao giờ có thể nhặt gắp lại được nữa.

Anh chị em chúng tôi về đám tang Bố, những ánh mắt nhìn nhau nghẹn ngào, những vòng tay ôm nhau chặt đau. Đã rất lâu rồi, gia đình Tôi không được xum vầy, có đầy đủ mọi người như hôm nay. Nhưng sao lại không còn tiếng cười nữa, và Bố thì không nói với chúng tôi một lời gì? Bố chỉ nằm yên với giấc ngủ thanh thoi, như đời không còn u buồn, khổ nhọc nào nữa, Bố nhỉ? Mà sao Bố lại ra đi vội vàng quá vậy? Tuổi Bố chỉ năm mươi lăm thôi mà. Bố ra đi như vậy, để lại trong đời chúng con nhiều nỗi ân hận, nhiều nỗi thương tâm và một lòng sầu không bao giờ nguôi ngoai. Đời sống của Tôi vốn đã không vui, sau ngày Bố mất càng sầu ngổn ngang. Tháng ngày qua, Tôi cứ ôm hoài mối hận lòng, hận đời mình, đã không sống tốt, đã không làm khác đi, đã không ân cần nâng niu quý trọng những năm tháng còn được sống bên Bố Mẹ, đã ngu ngốc lao thân vào đời vội vã.. để ánh mắt Bố dần kém tươi, lòng Bố héo hon, và Bố ra đi phải mang theo bóng dáng Tôi buồn, thảm thương. Bây giờ, Tôi có muốn làm gì, sửa đổi gì hay dọn ngay về bên Bố thì Bố cũng đã không còn thấy gì nữa để mà vui, mà cười, Bố đã không còn nữa rồi. Nhánh lục bình này, từ nay có muốn trôi dạt về đâu, Tôi cũng bỏ mặc cho nước đời cuốn đi.

Bố mất được hơn sáu tháng thì ông xã Tôi bất ngờ báo tin là chúng tôi sẽ dọn về thành phố cũ, món quà kỉ niệm ngày cưới ông xã cho Tôi, dù đã quá muộn màng nhưng Tôi cũng thật mừng, cầm lấy với nước mắt chảy dài, vì Tôi đã có thể bỏ lại được sau lưng, bỏ lại nơi này những ngày tháng tủi nhục, đớn đau. Tôi có thể sống lại cuộc đời của chính Tôi, cho Tôi.

Chúng tôi về lại chôn xưa, tuy không còn Bố nữa nhưng lòng Tôi cảm thấy được bình yên, lắng dịu một chút, cái cảm giác mà từ rất lâu rồi Tôi không còn được có. Tôi hay về ngang căn nhà Hạnh Phúc xưa, đứng lặng nhìn rất lâu, mỉm cười với hàng nước mắt chảy dài. Cả một thành phố là hình bóng của Bố thương yêu, đi đâu Tôi cũng thấy Bố cả. Từng con đường dài,

những sáng mùa Đông Bố chở Tôi đi làm, Bố nhắc hoài với Tôi về giấc mơ Hối Hương của Bố. Các bãi biển đá gập ghềnh, Bố và Tôi say mê đào những con sò thật ngon dưới nắng Hè, vừa đào hai Bố con vừa tính hôm nay mang về sẽ làm món gì ăn đây? Những đóc đòi rục rở hoa vàng, hoa đào Bố cùng Tôi thường dừng xe lại, bước xuống bẻ vài cành mang về chưng Tết mỗi độ Xuân sang. Bố và Tôi nghe hoài bài hát "Xuân Này Con Không Về", chẳng bao giờ chán, nghe đến nhão bở luôn. Mùa Thu lá vàng rơi đầy, Tôi hay về sân cũ, nhặt những chiếc lá trên tay, ngẩn ngơ, nhớ Bố u buồn. Cũng nơi này, ngày xưa Tôi hay phụ Bố quét lá sân...nhà thờ, hai Bố con vẫn nói chỉ hoài một chuyện, chuyện Nước Non và lòng nhớ thương người áo nâu, dải dầu mưa nắng âm thầm bước đi giữa núi rừng Quê Hương. Bố ơi! Bây giờ hồn Bố đã bay về đến Quê Hương chưa? Để giấc mơ Hối Hương của Bố thành sự thật.

Đã hơn hai mươi năm rồi đó Bố, kể từ ngày Bố ra đi và để lại cho đời, cho người, cho chúng con cả một trời đầy tình Yêu Thương bát ngát. Dù đã bao nhiêu năm qua rồi, tiếng Yêu Thương đó vẫn còn ngát ngào tỏa hương và vang vọng mãi, quanh cuộc sống này. Hôm nay, cuộc sống của anh chị em chúng con đã bình yên, tốt đẹp, thành công cả rồi. Có phải vì Bố đã luôn cầu nguyện và phù hộ cho chúng con không? Các cháu của Bố thì cũng nhiều, có đứa đã vào đời yên vui, đứa thì vẫn cấp sách đến trường, và đứa còn nô đùa với tuổi thơ ngây, đại khờ trong trắng. Có đứa còn nhớ Bố, đứa thì chỉ biết Bố qua hình ảnh, không hình dung được Bố ra sao, nhưng rất thích nghe kể chuyện về Bố. Mỗi khi gia đình đoàn tụ, trở về bên Mẹ xum vầy, con cháu của Bố đều quay quần bên mộ này, cắm hoa, thắp hương và đổ cả beer, rượu cho Bố..."nhậu" nữa! Mọi người cười nói vang vang, như ngày xưa bên Bố trong ngôi nhà Hạnh Phúc đó. Bố có thấy, có nghe, có vui

và ấm lòng không? Con biết là con sẽ chẳng bao giờ có thể kéo lại được thời gian xưa, sống lại được cuộc đời mình cho thật tốt hơn, để Bố được vui hơn. Bố đã chẳng bao giờ trách cứ chúng con, nên Bố cũng không đòi hỏi chúng con phải làm gì cho Bố, vì Bố mà thay đổi gì, Bố nhỉ? Nếu có, thì Bố chỉ mong chúng con mang tình thương này, tình thương như Bố đã yêu thương và để lại, gửi tặng vào đời, gửi trao vào lòng nhau, lòng người, mỗi ngày, như vậy là Bố đã vui, đã thỏa lòng rồi, phải không Bố?

Con sẽ cố gắng thật nhiều, mỗi ngày, chỉ sống và làm có như vậy thôi. Yêu thương và yêu thương mãi không ngừng, vì con biết Bố vẫn còn nhìn thấy được con mà, và con chỉ muốn thấy được Bố luôn cười vui, dù là trong giấc ngủ.

Ôi, Bố của con! Giấc ngủ nào của Bố mà lại không bình yên, thanh thản chứ nhỉ? Vì trong ngày đó, Bố đã cho đi tất cả tình người yêu thương rồi, Bố đâu còn để lại gì cho mình. Và giấc ngủ ở đây, đã hơn hai mươi năm qua, và mãi mãi về sau, Bố sẽ không thức dậy. Nhưng con biết, hồn của Bố đã bay cao, vẫn rong ruổi đó đây, vẫn luôn tìm đến những tâm hồn cô đơn lạc loài, tứ cố vô thân. Bố vẫn ở bên cạnh những mảnh đời buồn, những nơi chốn khóc than, khôn khổ.. Chắc là Bố đang cầm cùi nẫu ăn, tươi cười đón người lỡ bước vào nhà, hay là Bố đang bận rộn đóng bàn, sửa ghế, dựng lại hàng rào cho ai đó nhỉ?

Nếu con muốn gặp Bố, con biết tìm Bố ở đâu rồi.

Con đi đây!

Tháng Giêng, Sinh Nhật Bố.

Hoài-Vi

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 30 tháng 3 năm 2010